

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Τὸ γράμμα ἀποκτείνει, τὸ δὲ πνεῦμα ζωοποιεῖ (Β' Κορ. γ' θ')

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ — ΔΙΔΑΚΤΗΤΗΣ

Γ. Κ. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΙΣ

Πτυχ. Ιεροδ. ἐν ΒΑΜΩ Κρήτης

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ — ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ

εἰς Βάμω

ΕΠΙ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ ἤδη ἀπὸ πινῶν θιῶν ὑποδύκουσα καὶ παρ' ἡμῶν οἰκονομικὴ κρίσις ἐμφανίζεται σήμερον σοβαρὰ ὑπὸ μορφῆν ἀπειλητικὴν. Ἡ βιομηχανία καὶ τὸ ἐμπόριον δοκιμάζονται σοβαρώτατα. Αἱ χρεωκοπίαι πληθύνονται. Ἡ γεωργία καὶ ἡ κτηνοτροφία διέχονται πολὺ χαλεπὰς ἡμέρας. Οἱ κύκλοι τῶν ἐργασιῶν ἡμετέρας περιορίζονται, ἐνῶ δ' ἀριθμὸς τῶν ἀνέργων ἀξάνει. Θάνατοι ἐκ πείνης ἀγγέλλονται, ἐκ παραλλήλου δὲ διαρπαγαὶ ἀποθηκῶν καὶ πρῆξι πεινασμένων προμηθεύονται. Ὅσον ἐξωγκωμένοι καὶ ἐάν εἶναι αἱ τοιαυταὶ εἰδήσεις, ἀναμφισβήτητον ὅμως εἶναι ὅτι ἡ δυστυχία ἀξίαντες ἡμετέρας εἰς τὴν χώραν μας καὶ ἡ πείνα προσεύξει σὺν τῇ προόδῳ τοῦ χειμῶνος. Τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα οὕτω ὑπὸ τὴν διπλὴν του ὄψιν, τὴν τε οἰκονομικὴν καὶ τὴν ἠθικὴν εἰσηλθε καὶ εὐρίσκειται εἰς στάδιον κρίσιμωτάτου καὶ εἰς αὐτοῦς τοὺς τυφλοὺς ἔκδηλον.

Ἄλλὰ δυστυχῶς ἡ κοινωνία ἡμῶν δὲν εὐρέθη ἀρκούντως παρεσκευασμένη ἵνα ἀντιμετωπίσῃ τὴν φοβεράν αὐτὴν κρίσιν. Διότι, ἢ (ἵνα μὴ φανῶ ὑπερβολικὴς) ἐμειώθη εἰς αὐτὴν καταπληκτικῶς καὶ δὴ ἐξ ὑποτιμώσεως πασῶν τῶν κατεργασιῶν τῶν κοινωνικῶν αὐτῆς ἡγεῶν τὸ πνεῦμα τῆς πενθορίας, τὸ πνεῦμα τῆς οἰκονομίας, τῆς σφαιροσύνης ἐν γένει καὶ πρὸ παντὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλεγγύης τῆς κοινωνικῆς. Σὺμπτωμα ἐλεεινὸν τῶν ἐλλείψεων τούτων εἶναι ὅτι ἡ νάκη τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας, διδοῦσα τὸ παράδειγμα τῆς ἀθηναϊκῆς, ἔχει προχωρήσει τόσον πολὺ, ὥστε νὰ μὴ δύναται εἰσεῖν νὰ συνέλθῃ αὐτὴ τελείως οὕτω ὡς ἐν ἡχῶν τῶν τριγμῶν τοῦ κοινωνικοῦ οἰκοδομημάτος, οὔτε ὡς ἐπὶ τῆς κρᾶθ

γὰς ἐνίων ἐκ τῶν ἀφρονισθέντων ἡγετῶν αὐτῆς. Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα εἶναι, ὅτι ἂν ναγκάζεται σήμερον τὸ κράτος νὰ σκέπτεται περὶ ἐπενδύσεως τῶν καθηκόντων τῶν ἀτόμων πρὸς τὴν δλότητα διὰ νόμου, ἔστις δὲν θὰ βραδύνῃ, οὐδὲ πρέπει νὰ βραδύνῃ νὰ θεοπισθῇ.

Φρονῶμεν ὁμως, καὶ ἐν πιστεύομεν νὰ ὑπάρχῃ ὁ ἐμφιβάλλων, ὅτι καὶ μετὰ τὴν φήψισιν τοῦ νόμου τούτου καὶ τὴν λήψιν εἰωνοθήποτε κρατικῶν ἢ κοινω-
τικῶν μέτρων κοινωνικῆς προνοίας, θὰ ὑπολείπηται εὐρύτατον ἔδαφος κενωνικῆς
δράσεως πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς μεγάλης κρίσεως ἐκ μέρους τῶν διαφόρων κοι-
νωνικῶν παραγόντων τῆς χώρας ἡμῶν. Καὶ ὡς τοιοῦτον παράγοντα σημαντικῶ
ταυτὸν καὶ δύναμιν κραταιῶν ἄς μοι ἐπιτραπῇ νὰ ὑποδείξω τὴν Ἐκκλησίαν.
Εἶναι εἰς παράγων τοῦ ὅποιου ἡ κατάλληλος χρησιμοποίησις διὰ πολλοὺς λόγους
καταλογιστέος εἰς τὸ παθητικὸν τῆς πολιτείας ἂν* ἐνὸς καὶ εἰς τὰς ποιμενοῦσας
ἐκκλησίας ἂν* ἑτέρου, παρημελήθη πολὺ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους παρ'
ἡμῖν. Εἶναι μία δύναμις, τῆς ὁποίας ἡ ἀξία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ συμβαίνοντα
εἰς ἄλλας πεπολιτισμένας χώρας, ὑποτιμᾶται ἐν Ἑλλάδι. Καὶ διατὶ νὰ μὴ ὑποτι-
μᾶται ὑπὸ τῶν ἄλλων, ἂν* οὐ αὐτὰ τὰ ἔργα τῆς δυνάμεως ταύτης, πρῶτα
ὑποτιμῶσιν αὐτήν;

Καὶ τί μὲν δεῖται ἀπέναντι τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς κοινωνικῆς ἢ
Ἐκκλησίας (ἐννοῶ τὴν ποιμενοῦσαν ἐκκλησίαν), ὅποιον δηλαδὴ εἶναι τὸ κοινωνι-
κὸν αὐτῆς καθήκον, θὰ ἐπερίτευσεν Ἰσὺς νὰ ὑποδειχθῇ εἰς αὐτὴν ἔξωθεν, ἂν* οὐ
πρόχειροι εἰς αὐτὴν εἶναι αἱ πηγαὶ τὰς ὁποίας ἔργον ἔχει. Δεῖ μόνον νὰ διακρα-
τῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ μεταδίδῃ. Ἐννοῶ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὰς παραδόσεις καὶ τὴν
ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν ἔχει παρὰ νὰ προσπαθῇ νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν κοινω-
νικὴν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου, ἔχουσα ὡς πρότυπον ζωντανὸν τὴν κοινωνικὴν
δράσιν τοῦ θεοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς, τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πατέρων.
Δεῖ νὰ ἀκολουθήσῃ δὲ εἰς τὰ ἔργα τούτων ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τοῦ ἱεραποστολικοῦ
ἤτοι τοῦ κοινωνικοῦ προγράμματος τοῦ ἐξαγγελθέντος ὑπὸ τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τοῦ
δῆματος τῆς πτωχικῆς συναγωγῆς τῆς Ναζαρέτ (Λουκ. δ' 18) δὲν ἔχει ἀνάγκην
ἢ Ἐκκλησία νόμων περὶ ἐσωτερικῆς ἱεραποστολῆς, ὡς θεῖνος τοῦ ὁποίου σχέδιον
ἀνεγνώσαμεν κάπου πρὸ ἡμερῶν καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ψήφισις μιν ἀνομεν, ὅτι ἐπι-
διώκεται κατ' αὐτὰς. Ἀρκεῖ δὲ μόνον ἐπίγνωσις ἀρτία τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλη-
σίας ἐκ μέρους τῶν ποιμένων αὐτῆς, συναίσθησις θεοῦ τῶν ἀπέναντι τοῦ ποι-
μῆος ὑποχρεώσεων καὶ ζῆλος ἐνθεος καὶ ὁρεξίς πρὸς ἐργασίαν.

Θὶ ὑπάρχουν δεβτικῶς ἔξω τῆς ἐκκλησίας ἀπεισιδίξοι φρονούντες, οἱ ὁ ῥό-
λος τῆς ἐκκλησίας ἔχει ἤδη ἐξανελθῆ ἢ οἱ τοῦλάχιστον περιορίζεται μόνον
εἰς τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν πιστῶν καὶ οἱ ἐπομένως οἱ λειτουργοὶ αὐτῆς οὐ
δὲν ἰσχύουσιν πρὸς τὴν ἐπούλωσιν τῶν κοινωνικῶν πληγῶν, πληγῶν μέγιστα φέ

σεως καθαρως οικονομικης κατ' αυτους. Ήδτυχως, όμως, ότι ή θγιεστέρα μερίς της κοινωνίας, δίδοντας τὸ παράδειγμα τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ καί τοῦ σάφρονος Τύπου, δὲν συμπερίζονται τὴν ἀνιστόρητον ταύτην ἀπαισιοδοξίαν. Οὐδὲ ἔχουν κοιαύτην περὶ τῆς ἐκκλησίας γνῶμην ὅσοι γνωρίζουν τὸν ἀληθινὸν βίον καί χαρά κτήρα τοῦ Ἰησοῦ, ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις «ἦλθε ζητῆσαι καί σῶσαι τὸ ἀπολωλός» καί «δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ὑπὲρ τοῦ κόσμου» ἐμερίμνησε ζωηρῶς καί διὰ τὰς ὀλικὰς ἀνάγκας τῆς κοινωνίας καὶ εὐργάσθη παντοιοτρόπως διὰ τὴν θεραπείαν αὐτῶν καί ὅτι τὸ παράδειγμα αὐτοῦ ἠκολούθησαν πιστῶς οἱ ἄμεσοι καί ἔμμεσοι μαθηταὶ αὐτοῦ. Ἀρκεῖ δὲ νὰ λάβῃ τις πρὸ ὀφθαλμῶν καί μὲνον τὰς ὑπηρεσίας, ἅς προσέφερεν εἰς τὴν τόσον ὑπενθυμιζουσαν τὴν σημερινὴν πραγματικὴν κατάστασιν τῆς ἑλληνορθωμαϊκῆς κοινωνίας κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα Ἰ. Γκιλησίᾳ, ἀποδειχθεῖσα, ὅς προσφυθὲς ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τοῦ Τρόσκου, ὕασις πραγματικὴ ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ αὐχημηροτάτου ἐκείνου περιβάλλοντος, διὰ νὰ ἐκμηρίση θεότιως τὴν ἠθικὴν δύναμιν καί τὴν κοινωνικὴν τῆς ἐκκλησίας ἀποστολήν. Καί σήμερον λοιπὸν, ὅπως καί τότε ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὴν ἀποστολήν καί τὸ καθῆκον, παρὰ τὰ ὑπὸ τοῦ κράτους λαμβανόμενα πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς οικονομικῆς κρίσεως μέτρα, νὰ κατοβέλη ζωηρὰς φροντίδας καί μόχθους διὰ τὴν ἐπούλωσιν τῶν χαινουσῶν κοινωνικῶν πληγῶν, ὅχι μόνον τῶν ἠθικῶν, ἀλλὰ καί τῶν ὀλικῶν. Οἱ ποιμένες τῆς μιμούμενοι τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἀποστόλων καί τῶν πατέρων τῆς κοινωνικῆς θεράσεως τοῦ Μ. Βασιλείου καί τοῦ Χρυσοστόμου, ὅς φροντίσουν περὶ ἀναζωπυρήσεως τοῦ νεναρκωμένου αἰσθημάτος τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης μεταξὺ τῶν τέκνων αὐτῆς διὰ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀμβωνος κατῶν στηλῶν τοῦ Τύπου συγχρονισμένου κηρύγματος καί πρὸ παντὸς διὰ τοῦ ἰδίου αὐτῶν παραδείγματος. Ἐχει δὲ καί σήμερον, ὅπως καί τότε, ἡ Ἐκκλησία τὴν δύναμιν καί τὰ μέσα νὰ λύῃ διὰ ποιμένων ἐμπνευσμένων τοὺς κόμβους τῶν βαλαντίων καί νὰ ἀνοίγῃ τοὺς σιτοβολῶνας τῶν πλουσίων, διὰ τὴν διατροφήν τῶν πεινῶντων ἀδελφῶν, καθὼς ἱστορεῖ περὶ τοῦ Μ. Βασιλείου ὁ Ναζιανζηνὸς Γρηγόριος. Οἱ ποιμένες λοιπὸν αὐτῆς εἶναι οἱ μόνοι κατὰλληλοι καί ὀφείλουν ἀμελλητί νὰ τεθεῶν ἐπὶ κεφαλῆς πρὸς συλλογὴν ἐράνων καί διοργάνωσιν συσσιτίων καί συνεργειῶν πρὸς διατροφήν, ἱατρικὴν περίθαλψιν καί ἔνδυσιν τῶν ἐλαχίστων ἀδελφῶν τοῦ Ἰησοῦ πτωχῶν. Ἐλπίζομεν δ' ὅτι ἐν τῷ μελετωμένῳ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως σχεδίῳ τῆς κοινωνικῆς προνοίας θὰ δοθῇ εἰς τὸν ἐκκλησιαστικὸν παράγοντα θέσις ἀνάλογος πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν ὁ κ. Πρωθυπουργός ἔδωκε πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν ἐπιτροπείαν διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος.

Παραλλήλως όμως πρὸς ταῦτα πρέπει νὰ σκιαφῇ ἡ μέριμνα τῆς Ἐκκλησίας καί πρὸς τὴν ἠθικὴν πλευρὰν τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος. Διὰ τοῦ κηρύγματος πάλιν ἀπὸ τοῦ δῆμιτος καί ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ Τύπου καί πρὸ παντὸς διὰ τοῦ

ζω τὸν ποραδείγματος τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποιμένων περισταταί ἀνάγκη καὶ σήμερον, ὡς καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀκμῆς τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως διαφωτισθῇ τὸ ποίμνιον, ὅτι τὰ βεβήτερα αἷτια τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως πρέπει ν' ἀναζητηθεῖν εἰς τὴν ἠθικὴν τῆς κοινωνίας κατάστασιν, εἶναι ἀνάγκη ὅπως ἐμφυσηθῇ εἰς τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν τὸ πνεῦμα τῆς ἰσχυροῦς τῆς πνεύμα τῆς οἰκονομίας, καὶ ἀπολεμειμένης τῆς ἐπιδείξεως καὶ τῆς σπατάλης, τὸ πνεῦμα τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης, εἰς τὰς μεταξὺ κεφαλῶν καὶ ἐργασίας σχέσεις, τὸ πνεῦμα τῆς διαλλακτικότητος εἰς τὰς διανέσεις, τὸ πνεῦμα τῆς σωφροσύνης, καθὼς βλέπομεν εἰς τὰ κηρύγματα καὶ ἄλλων πατέρων τῆς ἐκκλησίας, μάλιστα δὲ τῶν δύο κοινωνικωτάτων διδασκάλων αὐτῆς, τοῦ Βασιλείου καὶ τοῦ Χριστοστομοῦ. Τοῦτο εἶναι τὸ διπλοῦν πρὸς τὴν κοινωνίαν καθήκον τῆς Ἐκκλησίας πάντοτε μὲν, μάλιστα δὲ κατὰ τὴν σημερινὴν κρίσιμον ἐποχὴν· καθήκον ὑψηλόν, ἐπιτακτικόν, ἐπιεικὲς, καθήκον τοῦ ὀπίσου ἢ παραμέλλοις, ἀσυγχώρητος ὄντος, θὰ ἔχη ἰσχυρὰ, δυσάριστὰ ἐπεκλόουθα, ἂν ὀχι διὰ τὸ θεῖον τοῦ Χριστοῦ ἔδρυμα, πάντως διὰ τοῦς λειτουργοὺς αὐτοῦ.

Π. Ι. ΜΟΥΡΑΤΣΙΩΤΗΣ
Καθηγητῆς Πανεπιστημίου

ΔΙΑ ΤΟΝ κ. ΛΕΩΝ. ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΝ Διευθυντῆν
τῶν Ἐρησκειμάτων ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς Παιδείας

ΕΠΙΔΑΝΘΗΘΗΜΕΝ;
ΔΕΝ ΣΚΙΑΜΑΧΟΥΜΕΝ ΟΥΔΕ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΤΥΧΟΝΤΩΝ ΦΙΛΟΝΕΙΚΟΥΜΕΝ

Α'.

Ἐπιθυμία ζῆρὰ νὰ φανθῶμεν ὠφελίμοι, καὶ οὐχὶ νὰ χρηματιζώμεθα, ἤγαγεν ἡμᾶς πρὸς δέκα ἐννέα ἔτων, ἀφοῦ πρῶτον παρακαλέσαμεν διὰ θερμῆς προσευχῆς τὸν Χριστὸν εἰς οὐ τὴν ἠρησκείαν ἠτύχησαμεν νὰ ἀντήκωμεν, εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ χειροτονηθῶμεν ἱερεῖς. Ἡ αὐτὴ ζῆρὰ ἐπιθυμία, ἀφοῦ πρῶτον ἀνεμετρήσαμεν τὰς δυνάμεις μας μετὰ προπαρασκευῆν μακρὰν (διὰ μελέτης), ἤγαγεν ἡμᾶς πρὸς πενταετίας εἰς τὴν τόλμην νὰ προθῶμεν εἰς τὴν ἔκδοσιν, τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ «ΝΕΑ ΖΩΗ». Κόποι οὐχὶ μικροὶ καὶ θυσίαι χρηματικαὶ ἐπηρελούθησαν τὴν ἔκδοσιν τοῦ μόνου τρελλῆ ἰδεολογία εἶναι δυνατόν ν' ἐνεχθῇ καὶ νὰ βαστάσῃ. Κινήσαντες τὸ διαφέρων τῶν ἀναγνώστων ἡμῶν, ἤρχισαμεν νὰ λαμβάνωμεν ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἔτους ἐρωτήσεις αὐτῶν περὶ διαφόρων ζητημάτων εἰς ἃ οὗτο, ἐζήτουσαν νὰ διαφωτισθῶσι. Διὰ πᾶσαν ἀπόκρισιν ἐπὶ τεθείσης ἐρωτήσεως, ἐκάμαμεν καὶ κά

μνομεν χρῆσιν τῶν ἐξῆς πηγῶν: Τῶν Γραφῶν, τῆς Ἱστορίας, τῶν γνωμῶν τῶν Πατέρων, τῆς ἡμετέρας παρατηρήσεως καὶ τῆς θερμῆς προσευχῆς ἵνα ἡ ἀπόκρισις ἡμῶν δοθῇ ἐπιτυχῆς καὶ ἀποβῇ ὠφέλιμος.

Ἐλάβομεν ἀρκετὰς ἐρωτήσεις παρ' εὐσεβῶν χριστιανῶν διακαιομένων ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ δικαιοσιθῶσιν ἐπὶ ζητημάτων τὰ ὅποια δὲν ἤνεον ἢ παρηγόουν καὶ ἡ συνείδησις αὐτῶν διετέλει ἀνήσυχος. Ἐλάβομεν ἐπαναλαμβάνωμεν πολλὰς καὶ σοβαρωτάτας ἐρωτήσεις ἐν αἷς καὶ τὰς ἐξῆς:

ΕΡΩΤΗΣΙΣ— Ὁ κατὰ τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν στολισμὸς δι' ἀνθέων τοῦ Ἐπιταφίου, οἱ ψαλλόμενοι γνωστοὶ ὕμνοι τοῦ Ἐπιταφίου κατὰ τὴν νύκτα τῆς Μ. Παρασκευῆς καὶ ἡ περιφορὰ αὐτοῦ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς καὶ πλατείας, ἦσαν καθιερωμένα εὐθὺς ἐξ' ἀρχῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ; Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἀπὸ πότε ἤρξαντο καὶ ἐνεκα τίνων λόγων; Φρονεῖτε ἀκόμη ὅτι ἔλα αὐτὰ προάγουσι τὸ θερησκευτικὸν αἶσθημα, ὅτι εἶνε ἐποικοδομητικὰ καὶ ὠφέλιμα; (ἀριθ. φύλλ. 44—45).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ.—Κύριε Διευθυντὰ τῆς «ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ», ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Φιλιππισίους ἐπιστολὴν του, Κεφ. 8. στιχ. 3 γράφει, «**Ναὶ ἐρωτῶ καὶ σὲ σύζυγέ γνήσιε, συλλαμβάνου αὐτεὺς (Συντύχη καὶ Εὐδοξία) αἴτινες ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ συνήθλησάν μοι**». Οὕτω γράφων ὁ Παῦλος ἀποτεινεται πρὸς σύζυγον ὄντος; ἦτο δηλ. ἔγγαμος; (ἀριθ. φύλλ. «Ν. Ζωῆς» 58—59).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ— Πῶς δεόν νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ χωρίον «**καὶ οὐκ ἐγένωσκεν αὐτὴν ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον;**» (ἀριθ. 58—59)

ΕΡΩΤΗΣΙΣ—Ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Κορινθ. Β' ἐπιστολὴν του κεφ' 16' στιχ. 7, 8 καὶ 9 γράφει: «**Ἐκὲ τῆ ὑπερβολῆ τῶν ἀποκαλύψεων ἕνα μὴ ὑπεραίρωματι ἐδόθη μοι σκόλοψ τῆ σαρκί, ἄγγελος σατᾶν ἕνα με κολαφίξῃ ἕνα μὴ ὑπεραίρωμαι. Ἐπεὶ τούτου τρίς τὸν Κύριον παρεκάλεσα ἕνα ἀποστῆ ἀπ' ἐμοῦ**». Τί πρᾶγμα ἦτο αὐτὸς ὁ σκόλοψ τῆς σαρκὸς, ὁ ἄγγελος σατᾶν ὁ κολαφίζων (κατατρώχων) τούτον ἵνα μὴ ὑπεαίρηται καὶ περὶ οὗ τρίς τὸν Κύριον παρεκάλεσε; (ἀριθ. 58—59).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ— Κύριε Διευθυντὰ τῆς «ΝΕΑΣ ΖΩΗΣ», Θὰ ἐπεθυμοῦμεν τὴν γνώμη σας ἐπὶ τῶν ἐξῆς: Ὡς γνωστὸν τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς γεννήσεως τοῦ παιδίου καλεῖται ὁ ἱερεὺς νὰ εὐχηθῇ εἰς τὴν λεχῶ. Αἱ εὐχαὶ τὰς ὁποίας ἀναγινώσκει περιέχονται εἰς τὸ «Εὐχολόγιον». Μία ἐξ αὐτῶν μεταξὺ τῶν ἄλλων λέγει, «**Αὐτὸς καὶ τὴν παρούσαν δούλην σου τὴν τέξασαν σήμερον τὸ παρὸν παιδίον, ἐλέησον καὶ συγχώρησον τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια αὐτῆς πταίσματα, καὶ διαφύλαξον αὐτὴν ἀπὸ πάσης τοῦ διαβόλου τυραννίδος, καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς τεχθὲν νήπιον διατήρησον ἀπὸ πάσης φαρμακείας, ἀπὸ πάσης χαλεπότητος, ἀπὸ πάσης ζάλης τοῦ ἀντικαιμένου, ἀπὸ πνευμάτων πονηρῶν ἡμερινῶν τε καὶ νυκτερινῶν**»—ἄλλη εὐχὴ λέγει ἄλλα «...ὁ γινώσκων τὸ ἀσθενὲς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, συγχώρησον τῇ δούλῃ σου καὶ παντὶ τῷ οἴκῳ ἢ ἐγεννήθη τὸ παιδίον καὶ τοῖς ἀψαμιμένοις αὐτῆς καὶ τοῖς ἐνθάδε εὐριστικομένοις πᾶσιν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεὸς συγχώρησον.» Οὕτως εἰς τὰς εὐχὰς αὐτὰς παρίσταται ἡ τέξασα γινῆ ὡς ποιήσασα ἄμαρ-

τιάν μεγάλην! — Επίσης ὡς εὐρισκομένη εἰς μέγαν κίνδυνον νὰ ὑποστῇ αὐτὴ τε καὶ τὸ δρέφος τὴν ἐπίθεσιν τῶν δαιμόνων ἡμερινῶν τε καὶ νυκτερινῶν! Ἀλλὰ καὶ οἱ παραστάντες καὶ ἀψάμενοι τῆς τεξάσης θεωροῦνται ὡς ἔνοχοι κακῆς πράξεως ἐφ' ᾧ καὶ ζητεῖ ἡ εὐχὴ νὰ τοὺς συγχωρήσῃ ὁ Θεός. — Εἰς ἄλλην εὐχὴν, ἣν ὁ ἱερεὺς ἀναγινώσκει εἰς τὴν μητέρα μετὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν 40 ἡμερῶν (ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ παιδίου) λέγει: **κ' Ἀπόπλυνον αὐτῆς τὸν ρύπον τοῦ σώματος, καὶ τὸν σπῆλον τῆς ψυχῆς.** ἐν τῇ συμπλήρωσει τῶν τεσσαράκοντα ἡμερῶν, ἣτοι παρίσταται ἡ γέννησις τοῦ παιδίου ὡς κατασπιλώσασα τὴν μητέρα. Ἦδη ἐπεθύμουν νὰ μάθω πόθεν ἐπήγασαν αὐταὶ αἱ ἰδέαι: ὅτι ἡ γέννησις τοῦ παιδίου εἶναι ἀμαρτία, εἶναι σπῆλος διὰ τὴν μητέρα, ἀκόμη δὲ καὶ ἀμαρτία διὰ τοὺς παραστάντας εἰς τὴν γέννησιν. (ἀριθ. φύλλου 60—61).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ — Πρὸ τοῦ βαπτίσματος ἀναγινώσκονται εὐχαὶ («εὐχαὶ εἰς κατηχούμενον»), ἐν αἷς παρίσταται τὸ δρέφος πλήρες δαιμόνων (λεγεῶνων πολλῶν) καὶ διὰ τῶν εὐχῶν αὐτῶν ἐπιδιώκεται ἡ ἐξέλασις καὶ ἀπομάκρυνσις τούτων ἵνα ἀπηλλαγμένον οὕτω τὸ δρέφος βαπτισθῇ. Ἴδου μέρη τῶν εὐχῶν αὐτῶν: «Ἐπιτιμῶ σοι Κύριος, διὰβολε... Αὐτὸς γάρ καὶ νῦν ἐπιτάσσει σοι δι' ἡμῶν. Φοβήθητι, ἐξέλθε, ἀναχώρησον ἀπὸ τοῦ πλάσματος τούτου καὶ μὴ ὑποστρέψῃ, μηδὲ ὑποκυρῶσῃ ἐν αὐτῷ, μηδὲ συναντήσῃ αὐτῷ, ἢ ἐνεργήσῃ, μὴ ἐν νυκτί, μὴ ἐν ἡμέρᾳ ἢ ὥρα ἢ ἐν μεσημβρίᾳ, ἀλλ' ἀπαλθε εἰς τὸν ἴδιον τάρταρον... Ἐξέλθε καὶ ἀναχώρησον ἀπὸ τοῦ σφραγισθέντος νεοσυλλέκτου στρατιώτου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Ἐξέλθε καὶ ἀναχώρησον ἀπὸ τοῦ πλάσματος τούτου σὺν πάσῃ τῇ δυνάμει καὶ τοῖς ἀγγέλοις σου. Ἐξέλθε καὶ ἀναχώρησον ἀπὸ τοῦ πρὸς τὸ ἅγιον βάπτισμα εὐτερπιζομένου... Σύξυξον τῇ ζωῇ αὐτοῦ ἀγγελον φωτεινόν, ρυθμιζόμενον αὐτὸν ἀπὸ πάσης ἐπιβολῆς τοῦ ἀντικειμένου ἀπὸ συναντήματος πονηροῦ, ἀπὸ δαιμονίου μεσημβρινοῦ, ἀπὸ φαντασμάτων πονηρῶν». Μετὰ τοὺς ἐξορκισμοὺς ὁ ἱερεὺς ἐμφυσῶν τὸ παιδίον, τελεσιγραφικῶς λέγει, «Ἐξέλασον ἀπ' αὐτοῦ πᾶν πονηρὸν καὶ ἀκάθαρτον πνεῦμα, κεκρυμμένον καὶ ἐμφωλεῖον αὐτοῦ τῇ καρδίᾳ».

Πόθεν αὐταὶ αἱ παράδοξοι ἰδέαι; Πόθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα ὅτι πᾶν γεννώμενον παιδίον εἶναι κατοικητήριον τῶν δαιμόνων; (ἀριθ. φύλλ. 60—61).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ — Κύριε Διευθυντὰ τῆς «Νέας Ζωῆς», εἰς τὸ ἔδαφ. Λουκ. 1στ' ὁ ἀναγινώσκωμεν «**Ἐγὼ λέγω ὑμῶν, ποιήσατε εἰς ἐκυτοὺς φίλους ἐκ τοῦ Μαιμωνᾶ τῆς ἀδικίας, ἵνα ὅταν ἐκλίπητε, εἰσδέξωνται ἡμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους μισθὰς**». Μία τοιαύτη σύστασις ἢ ἐπιταγὴ ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου ἡμῶν πρὸς τοὺς ἀκούοντας Αὐτὸν, δὲν σᾶς φαίνεται παράδοξος, καὶ ριζικῶς ἀσυμβίβαστος πρὸς τὸ ἔλρον πνεῦμα Αὐτοῦ, τὸ ἐν τῇ **Καينῇ Διαθήκῃ**; (ἀριθ. φύλλ. 60—61).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ — Αἰδεσ. κ. Φραντζεσκάκι, Με ἐνδιαφέρον ἐλέπω καὶ παρακολουθῶ εἰς τὴν «Ν. ΖΩΗΝ» Σας ὅσα λέγετε περὶ τῶν διαφόρων προσώπων, γεγονότων, συμβολισμῶν κλπ. ὅτι ὅλα ἀφορῶσι τὸν Χριστὸν, τὴν ἀποστολὴν καὶ τὸ ἔργον του ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ὅτι ὅλα εἶναι τύποι τοῦ Χριστοῦ καὶ μόνον. Ἐάν τοῦτο ἀληθεύῃ — καὶ δὲν ἔγνω μὲ τοῦτο ὅτι ἀμφιβάλλω, — κυρίως δὲ κατ' ἐξοχὴν αἱ ἐν τῷ Λευίτικῷ λεπτομερεῖς καὶ ἀκατάληπτοι τελετουργικαὶ, ἑορτολογικαὶ καὶ λοιπαὶ τυπικαὶ διατάξεις τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Μωϋσέως, πρὲ

πει κατά την αρχήν Σας, να εἶνε ὅλα τύποι τοῦ Χριστοῦ. Μοῦ ἔρχεται λοιπὸν νὰ σᾶς ζητήσω τὴν χάριν νὰ μοι εἴπητε, εἰν δύνασθε νὰ ἐκθέσητε, κατὰ τίνα τρόπον, ἢ ὑπὸ ποίαν ἐποψίν, εἶνε τύποι τοῦ Χριστοῦ αἱ διάφοροι αὐταί, ὡς εἶπεν, τυπικαὶ διατάξεις. (ἀριθ. φύλλου 66—67).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ— Πρὸς τὴν Διεθνοσιν τῆς «Ν. ΖΩΗΣ». Ἐξηγήσατέ μου, Σᾶς παρακαλῶ, τί ἐν νοεῖῳ ἀπόστολος Παῦλος ἔταν λέγει «καὶ νῦν ἰδοὺ δεδεμένος, ἐγὼ τῷ πνεύματι πορεύομαι εἰς Ἱερουσαλήμ, τὰ ἐν αὐτῇ συναντήσαντα ἐμοὶ μὴ εἰδώς· πλὴν ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κατὰ πόλιν διεμαρτύρητι μοι λίγον ὅτι δεσμὰ καὶ θλίψεις μὲ μένουσι». Ἐτύροτο εἰς Ἱερουσαλήμ ὁ Ἀπόστολος ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος δεδεμένος ἐναντίον τῆς θέλησῆς του; Ἀλλὰ τότε διατί τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διεμαρτύρητο εἰς αὐτὸν λέγον ὅτι τὸν ἀνέμενον ἔκεν δεσμὰ καὶ θλίψεις; τὸν ἔσυρε τὸ Πνεῦμα παρὰ τὴν θέλησίν του εἰς τὰ θεινὰ καὶ τὰς θλίψεις; Καὶ ἀφοῦ τὸ Πνεῦμα τοῦ ἐγνώριζε τί θὰ συνήγτα ἐκεῖ, διατί λέγει ὅτι δὲν ἐγνώριζεν ὅσα θὰ τοῦ συνέβαινον ἐκεῖ; (ἀριθ. φύλλου 68—69).

ΕΡΩΤΗΣΙΣ— Ἐξ Ἀμερικῆς μᾶς γίνεται αὐτολεξι ἢ ἐπομέγη ἐρώτησις εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ καθήκον ἀπαντῶμεν κατωτέρω. Ἡ ἐρώτησις ἔχει ὡς ἐξῆς:—Οἱ κ. κ. θερμῶς σᾶς παρακαλοῦν νὰ γράψητε τὴν γνώμην σας ἐπὶ τοῦ 3ου καὶ 5ου ἐδαφίου τοῦ Α' κεφ. τῆς Γενέσεως, καὶ τοῦ 13ου καὶ 18ου ἰδίου κεφαλαίου. Θέλουν νὰ γνωρίζουν δηλ. πῶς ἀντιλαμβάνεσθε τὸ ζήτημα τῆς δημιουργίας τοῦ φωτός κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν. Πῶς ἦτο τὸ φῶς, ἀφοῦ ὁ ἥλιος ἐδημιουργήθη τὴν Τετάρτην ἡμέραν; (ἀριθ. φύλλ. 80—81).

Τὰς ἀνωτέρω ἐρωτήσεις καθὼς καὶ ἄλλας ἐλθομεν παρὰ τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν. Ἐφροντίσαμεν δὲ νὰ δώσωμεν κάμνοντες χρῆσιν τῶν πηγῶν, ὡς ἐν ἀρχῇ ἀνεφέραμεν, ἐπιτυχεῖς ἀπατηήσεις, διαφωτιζούσας καὶ λυούσας τὰ ζητήματα, ἅτινα ἐτέθησαν ἡμῖν διὰ τῶν ἐρωτήσεων.

ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Λόγος ἐκφωνηθεὶς τὴν 25 Ἀδρίου 1931 κατὰ τὴν ἐτησίαν ἐορτὴν τῶν ἐν Κρήτῃ Δέκα Μαρτύρων τὴν τελεσθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἀδελφότητος τῶν ἐν Πειραιαῖ Κρητῶν «Ἡ Ὁμόνοια».

Εἰς δίας τὰς σελίδας τῆς Ἱστορίας, τῆς διηγεσεὶς δηλ. ἐπαναλήψεως τῶν αὐτῶν γεγονότων ἐν τῇ ζωῇ τῶν λαθῶν, εὐ. ἰσχομεν ἡμῖν, Ἐκκλησίαν καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτῆς εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν ἀγώνων, οἵτινες διεξήγοντο μεταξὺ τῶν ἀδυσίων καὶ τῶν ἰσχυρῶν, τῶν δούλων καὶ τῶν κυρίων, τῶν πλουσίων καὶ τῶν πτωχῶν, τῶν πεπολιτισμένων καὶ τῶν βαρβαρῶν, τῶν ἀόπλων καὶ τῶν ὀπλισμένων, τέλος.

Αἱ δύο δυνάμεις—ἡ Θρησκεία καὶ τὸ Κράτος—συγχεόμεναι κατὰ τὴν ἀρ-

χαιρότητα, ἀπατέλουν μίαν υπεράνθρωπον δύναμιν, εἰς ἣν καὶ τὸ σῆμα καὶ τὸ πνεῦμα τῶν ἀτόμων ὑπέκειντο ἐξ Ἰησοῦ.

Εἰς τὸν Χριστιανισμὸν, Κύριοι, ἀνήκει ἡ βόξα τῆς διαλύσεως τοῦ δεσμοῦ τούτου τῶν δύο ἐξουσιῶν καὶ τῆς διακηρύξεως ἐναντι τοῦ πανισχύρου Κράτους τῶν δικαιωμάτων τῆς ἀτομικῆς συνειδήσεως. [«Ἀπόδοτε τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι» (Ματθ. κβ' 21)].

Ἵπὴ-σκιες εἰς τοὺς νόμους οἱ Χριστιανοὶ ἐν τῷ μέγιστῷ καὶ ἡ συνείδησις τῶν τοῦ ἐπέτρεπε, ἀνέμενον τὴν σιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ τοὺς ἐπεβόλετο νὰ θυμιάσσοι μετὰ λατρείας τὴν εἰκόνα τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν εἰδώλων.

Τότε χωρὶς μίσους, Κύριοι, χωρὶς σφοδρότητα, ἠγνοῦντο, καὶ ἡ ἀνθρωπίνῃ ἀξιοπρέπεια διεσώθη.

Δὲν λατρεύομεν παρὰ ἓνα Θεόν, ἔλεγεν ὁ ἅγιος Ἰουστίνος ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς αὐτοκράτορας· διὰ τὰ λοιπὰ ὑπακούομεν Ἐμὶν μετὰ χαρᾶς. «Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ λύμδος ἢ γυμνητής ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;... πίπεισμαι γάρ, οὔτε θάνατος, οὔτε ζῶή, οὔτε ἄγγελοι, οὔτε ἀρχαί, οὔτε δυνάμεις, οὔτε ἐνεσιτώα, οὔτε μέλλοντα, οὔτε ὕψωμα, οὔτε βάθος, οὔτε τίς κτίσις ἐτέρα, δυνήσεται χωρίσαι ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν» (Ρωμ. η' 35—39) διεκήρυτεν ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν γράφων πρὸς τοὺς Ρωμαίους.

Καταδικώμενοι ἐξ αἰτίας καὶ μόνον τῶν θρησκευτικῶν δεξασίων τῶν, ἐκούσα πάντοτε θύματα τῆς λατρείας αὐτῶν, ἀπίθνησκον, χωρὶς νὰ ἀντιτάσσοι, περισσοτέραν ἀντίστασιν τῶν πρὸς σφαγίαισι ἀγομένων ἀκάκων ἄρτιων, εἰς τὰ παντοειδή, ἀπάνθρωπα καὶ σκληρὰ κατ' αὐτῶν βασανιστήρια.

Ὅλα τὰ δάρβαρα μέσα τὰ διεξηληθον, κύριοι, οἱ ταπεινοὶ αὐτοὶ ἀνθρωποὶ τοῦ πανικοῦ πολιτισμοῦ: Τὰ παντοειδή σωματικὰ βασανιστήρια, τὴν φυλακὴν, τὰ κτυπήματα, τοὺς ῥυβτισμοὺς, τοὺς σωματικοὺς ἐσθραμοὺς, τὰ κατα αἰσθητικὰ ἔργα, τὴν ἐξορίαν, τὴν στέρησιν τοῦ ὕδατος καὶ τῆς τροφῆς, τὸ πῦρ, τὰς ὀλοκαυτώσεις, τοὺς πεπειρακτομένους σιδηρούς, τὰ αἰμοδόρα θηρία, τοὺς κατακρημνισμοὺς, τὴς σκουρώσεις, τὴς θανατικὰς ποινὰς, τὰ παντοειδή, τέλος, ἡθικὰ βασανιστήρια... Ἄλλοι ἐτεμπανίσθησαν, ἔτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν, καὶ μαστίγων παύρι ελαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς. Ἐλιθάσθησαν, ἐπείσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρης ἀπίθανον, περῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγίοις δέρμοσι, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, ὧν οὐκ ἦν ἀξίος ὁ κόσμος, ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὁπίαις τῆς γῆς (*Ρβρ. ια' 35—39).

Τρόπκιον, ἐξ ὅλων τῶν δυνατῶν φονικῶν μέσων ἀποτελούμενον διὰ τὴν καταταυράννησιν τῶν ἁγίων μαρτύρων, ἐξ ὧν καὶ οἱ ἅγιοι Δέκα οἱ ἐν Κρήτῃ μαρτυ-

ρήσαντες, ὃν τὴν σιωπὴν μνήμην ἐπιτελοῦμεν σήμερον.

Οὗτοι οἱ ἄγιοι—κατὰ τὸν Συνοξαριστὴν—ἦσαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ βασιλέως Δαυὶδ ἐν ἔτει σν' (259) καταγόμενοι ἐκ τῆς νήσου Κρήτης, ὅχι ἀπὸ μίαν πόλιν, ἀλλ' ἀπὸ διαφόρους πόλεις καὶ χωρία αὐτῆς. Ἀπὸ τὴν Γόρτυνας Ὁ Θεόδουλος, ὁ Σατορνῖνος, ὁ Εὐπορος, ὁ Γελάσιος καὶ ὁ Εὐνικιανός. Ἀπὸ τὴν Κνωσὸν ὁ Σωκράτης, ἀπὸ τὸν λιμένα τοῦ Πανόρμου ὁ Ἀγαθόπουλος, ἀπὸ τὸς Κυδωνίας ὁ Βασιλείδης καὶ ἀπὸ τὸ Ἡράκλειον ὁ Ἐνέριτος καὶ ὁ Πέμπιος.

Οὗτοι λοιπὸν παρεδόθησαν ἀπὸ τοῦ ἀπίστου εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς νήσου, ὁ δὲ ἄρχων ἐπρόσταξε τὸν δῆμιον νὰ τριγυρίζῃ αὐτοὺς εἰς τοὺς βωμὰς τῶν εἰδῶλων, καὶ εἰάν τὸν θέλωσι νὰ θυσιάσωσιν εἰς αὐτὰ νὰ τιμωρῶ αὐτοὺς διαφοροτρόπως.

Εἰς δικτύημα λοιπὸν ἐτίκοντα ὀλοκλήρων ἡμερῶν εἰδιώοντο οἱ τοῦ Χριστοῦ ἰθληταὶ ἀπὸ τοῦ ἀτάκτου Ἑλληνας καὶ ἐνεπαίζοντο καὶ ἐδῆροντο καὶ ἐχθρολοῦντο καὶ ἐκολαφίζοντο καὶ ἐμπεύοντο εἰς τὸ πρόσωπον καὶ ἐούροντο κατὰ γῆς ἐπάνω εἰς τὰς κοπρίας. Ὑστερον δὲ καθίσας ὁ ἄρχων ἐπὶ τοῦ κριτηρίου παρέστησαν αὐτοὺς ἐμπροσθέν του, καὶ βλέπων ὅτι εἶχον εὐφρόνημα στερεὸν καὶ ἀνέμενον ἀσφαλεῖς εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἐπρόσταξεν καὶ ἐστρεβλώθησαν τὰ μέλη τῶν Ἁγίων.

Καὶ ἀφοῦ μὲ πολλὰς βραδείας ἐβασανίσθησαν τελευταίον ἀπεκεφαλίσθησαν καὶ οὕτως ἔλαβον οἱ μακάριοι τοῦ μαρτυρίου τοὺς στεφάνους.

Ἄλλ' οὗτοι οἱ τέσσαρες ἐν Κρήτῃ Μάρτυρες ἀποτελοῦσι πολλοσημέριον μένον ἐκ ἰνῶν καὶ διὰ πίστεως κατηγορήσαντο βασιλέως, ἐργάσαντο δικαιοσύνην, ἰπτότυχον ἰπαγγελιδῶν, ἐφραξαν στόματα λεόντων, ἰσθεσαν δύναμιν πυρός, ἐφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἠγεννήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἐκίβαν ἀλλοτρίων...» (Ἔβρ, ια'. 33—35)

Βλέπετε, κύριοι, πόσον εἰς μάτην ἐπιζητήθη ἡ ἐξουθένωσις τῆς Χριστιανικῆς πίστεως;

Οἱ Χριστιανοὶ, παραδειγματωθέντες παρὰ τοῦ διδασκάλου των, εἰδίσθησαν ἀνώτεροι τοῦ ἄλλου, καὶ ἡ Ἐκκλησία διατρεφομένη παρὰ τοῦ ἱεροῦ χυμοῦ, ὃν ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς δὲν ἔπαυσε νὰ κοινωνῇ εἰς τὰ μέλη της, ἐπεδιόρθωνε τὰς δυνάμεις Τῆς καὶ ἐξηκολούθει τὴν θριαμβευτὴν ἦν πορείαν Τῆς.

Διὰ τοῦ μαρτυρίου ἡ ἀληθὴς ἐλευθερία ἐδραιώετο. Οἱ μάρτυρες πείνησαν τὴν πίστιν των καὶ τὴν ἔσωσαν ἀποθήσκοντες ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἡ αἰλιὸν ἰπιφανὴς νίκη, ἣν ποιεῖ ἡ ἀνθρωπίνῃ συνείδησις ἀπεκόμισεν ἐν τῷ κόσμῳ, εἶσι: ἐν τῷ αἵματι τῶν μαρτύρων ἐδέσθητε καὶ ἐκαταπύρροισιν ὁ δὲ τὸν σύγχρονον κόσμον τὸ δένδρον τῆς ἐλευθερίας τῆς συνείδησεως.

Ἄλλ' ἡ Ἐκκλησία, Κύριοι, δὲν προσέφερε μάρτυρας, μένον εἰς τὸν ἱερὸν

βωμόν τῆς πίστεως' προσέφερον ἐπίσης τοιούτους καὶ εἰς τὸν ἱερὸν βωμόν τοῦ Ἔθνους, ἐπὶ τοῦ ὁποίου μαυροὶ αἰῶνες σκλαβιάς ἀσιατῶν κατακτητῶν ἐδρασίλευον, ἀφ' οὗτου καὶ ὁ τελευταῖος ἥρωας καὶ μάρτυς ἐπιπτε παρὰ τὴν πόλιν τοῦ Ρωμανοῦ.

Ὁ Ἑλληνισμὸς αἰματουμένους καὶ ἀλυσόδετος ἀσπαιρεῖ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ κατακτητοῦ· στρέφει τὸ βλέμμα τριγύρω καὶ ζητεῖ τοὺς ἡγέτας του· ἀλλὰ δὲν βλέπει παρὰ μερικοὺς ρακενδύτους ρασοφόρους.

Τοὺς παρετήρησε μὲ πόνον ὅτι δὲν τοῦ ἀπέμενε πλέον εἶποι· ἄλλο ἀπὸ τὸ κανδηλι τοῦ Χριστοῦ φωτίζον τὰ βάθη του.

Καὶ τότε οἱ κληρικοὶ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας ἔρριψαν τὸ βλέμμα των ἑαυτῶν εἰς τὰς ἀλύσεις τοῦ Ἔθνους, ἐσπόγγισαν τὸ δάκρυ του, παρεμέρισαν τὰ αἰματουμένα του μαλλιά ἀπὸ τὸ μέτωπόν του, ἀπέθηκαν τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἁγίας ἀγάπης των, καὶ κατόπιν ἀέλαβον τὰ ἰδανικά του ἀνὰ χεῖρας.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐκράει ἀσβιστον τὸ πῦρ τῆς Ἐθνικῆς συνειδήσεως εἰς τὰς καρδίας τῶν τέκνων τῆς καὶ τὸ γάγγειον καὶ ὑπεράνθρωπον πρέγμα τε ἔργον Αὐτῆς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς δουλείας δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ μὴ μάς συγκινή.

Ὁ Ρασοφόρος τῶν χρόνων τῆς δουλείας, τὰ ἐρημοκλήσια, τὰ σπήλαια τῆς ἐρημίας καὶ τὸ πανίτρον φῶς τοῦ κανδηλιοῦ, ἰδοὺ, Κύριοι, ἡ Κιθιωτὸς ἡ διασώσσα ἀχροντα τὰ ἰδεώδη τοῦ Ἔθνους, ἰδοὺ τὰ κυκλώπειά χαλκίκα ὅπου ἐσφυρη λατήθη ὁ πέλεκυς, ὁ διαρρήξας τὰς ἀλύσεις τοῦ ὑποδούλου Ἑλληνισμοῦ.

Ὁ ἱερὸς τῶν χρόνων ἐκείνων, πρόσωρα γηρασμένος ἀπὸ τὸν πόνο, καὶ τὸ βάρος τῶν εὐθυνῶν, μὲ τὰ κουρελιασμένα του ράσα, ἀλλὰ μὲ τὴ φλογερὰ του ψυχῆ, παρακλουθιῖ καὶ ἐμψυχώνει τὰ παληκάρια καὶ μέσα στὴ σπηλιὰ ἐτοιμάζουν ὄπλα, χύνουν ὀδία, παρασκευάζουν μπαροῦτι, δριζόμενα ἰλευθερίαν ἢ θάνατον.

Αὐτὸς ἀπασχολεῖται διὰ τὴν μόρφωσιν τῶν παιδῶν, ἐλπίς τῆς εὐόλης Ἑλλάδος.

Τὰ φτωχὰ Ἑλληνόπουλα διψασμένα γιὰ γράμματα, νόκτα, ἔτρομανμένα καὶ κινδυνεύοντα πέρνον τὰ πέτρινα μονοπάτια καὶ τὰς ἀγρίας πλαγιάς διὰ νὰ συγκεντρωθῶν εἰς τὸ ἐρημοκλήσι, παρακαλοῦνται τὸν Θεὸν νὰ μὴν τοῦς στερήσῃ τὸ φῶς τοῦ πνεύματος. «Φεγγαράκι μου λαμπρὸ, φέγγε μου νὰ περπατῶ· νὰ πηγαίνω σὸ σχολεῖν, νὰ μαθαίνω γράμματα τοῦ Θεοῦ τὰ πράγματα».

Ὅποια ἱερὰ ἀποστολὴ τῶν Ἑλλήνων κληρικῶν· τοῦ νὰ ἐμβάλουν εἰς τὴν ἑλληνικὴν φυχὴν ἐνθουσιασμὸν ἀκράτητον, ἐνα διατηρηθῇ ἀσβιστον τὸ ἱερὸν πῦρ τῶν Ἐθνικῶν ἰδεωδῶν εἰς τὰς καρδίας τῶν σκλάβων καὶ παρασκευασθῇ ἡ θαιμασία αὐριο, ἡ ὁποία ἐμελλε νὰ δοξάσῃ τὴν ἑλληνικὴν φυχὴν!!

Αἱ θυσίαι τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ τερραίου τουτου ἔργου,

προκαλοῦν τὴν φρίκην τοῦ ἔρευνητοῦ τῆς Ἱστορίας, ἀλλὰ καὶ τὸν θαυμασμόν αὐτοῦ!

Πλήτιοντες οἱ κατακτιταὶ τοὺς λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας, Πατριάρχας καὶ Ἱερεῖς, ἱερεῖς καὶ μοναχοὺς, ὡς ἄτομα, ἐνόμιζον ὅτι θά ἐπλητίον τὴν ἰσπρὴν ἀποστολὴν των, τὴν ἰδέαν, ἣν μετὰ τὸς αὐταπαρνήσεως δηηρέτου!

Ὅχι! Ἐν τῷ αὐτῷ μέτρῳ ἡ Ἐκκλησία, ὡς ἀρχὴ καὶ δύναμις καὶ Κράτος ἠθικὸν ἐστερεοῦτο ἐχυρότερον ἐν τῇ συνειδήσει τῶν πιστῶν.

Ὁ θρόνος καὶ τὰ ἀξιώματα αὐτῆς ἐξαγνιζόμενα ἐτι μάλλον διὰ τοῦ ἐκχυνομένου αἵματος ὑψοῦντο μετὰ μειζονος ἀγλῆς, ἀγιότητος καὶ ἠθικῆς γοητείας ἐν τῷ σπρ-τιοπέδῳ τῆς σπρ-τιομένης Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἠθικῶς ἀγωνιζομένου Ἔθνους;

Ἡ Ἐκκλησία ἦτο πολιτεία θρησκευτικὴ ἀμα δὲ καὶ Ἐθνικὴ, ἐνοῦσα τὴν οὐράνιαν πολιτείαν τῆς θρησκείας πρὸς τὴν ἐπίγειον πολιτείαν τῆς Ἐθνικῆς Συνόδου.

Τὸ σκόφος τῆς Ἐκκλησίας, Κιβωτὸς τῶν Θρησκευτικῶν καὶ Ἐθνικῶν παραδόσεων καὶ τοῦ πνευματικοῦ βου τοῦ γένους, ἦτο οἶοναι πλείον πνευματικόν, φρον ἐν εἰ-τῷ πᾶσαν τὴν Ἐθνικὴν κληρονομίαν τὴν ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ ἔθνους, παραδιδόμενην, ὅτε ἐν ὄλῳ οὐρανῶν ἀνέμων φερόμενον, ὅτε δὲ ἐν μέσῳ δεινοῦ κλειδωνος καὶ τρικυμιῶν, ἀλλὰ πάντοτε διὰ τοῦ θάρρους καὶ τῆς καρτερείας τοῦ πληρώματος ὀδηγούμενοι, πρὸς τὸν λιμένα τῆς Ἱστορικῆς παλιγγενεσίας.

Νὰ ἀναφέρωμὲν ἴστω καὶ τὰ κυριώτερα παραδείγματα τῶν ὑπὲρ πατρίδος μαρτύρων κληρικῶν; θὰ ἦτο ἀτελεύτητος ὀνομασεολογία ὡς καὶ τὰ ἰῶν τῆς πίστεως.

Καὶ ποῦ δὲν συναντῶμεν τοιοῦτους μάρτυρας; εἰς τὴν Κων(σταντινούπολιν); τὴν Κόρινθον, τὴν Κρήτην; τὴν Σικελίαν Ἑλλάδα; τὴν Πελοπόννησον; Ποῦ δὲν κατασφάγησαν καὶ δὲν ἐτυραννήθησαν;

Μήπως καὶ κατὰ τὸν Μακεδονικὸν ἀγῶνα ὁ ἐπίσκοπος καὶ ὁ παπᾶς δὲν ὀκείνησαν καὶ πάλιν τὰ τρομερώτερα μαρτύρια; Δὲν εἶναι ἀκόμη πρόσφατος ἡ μνήμη τοῦ Χρυσσοτέμου τῆς Σμόρνης καὶ τῶν ἄλλων;

Καὶ μήπως καὶ εἰς τὰ πλέον πρόσφατα ὀδυνηρὰ γεγονότα, τὰ λαβόντα χώραν ἰκσὶ ποῦ εἰς μίαν γῶ-νιαν γῆς, κατοικουμένης ἀπὸ ἐλευθέρους, κατὰ τοὺς ἀπαραγρηπτους νόμους τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐξαπλώσαντος ἀνὰ τὸν κόσμον τὰ διδάγματα τῆς ἰσότητος, καὶ κατὰ τοὺς νόμους τοῦ δικαίου, μήπω, λέγω, δὲν εὐρέθησαν εἰς τὰς πρώτας ἐπέλξει τοῦ ἀγῶνος ποιμενικοὶ πατέρες, κακοποιηθέντες, καταδωθέντες, ἀπελαθίνεις ἐκ τῆς πατρίδος γῆς καὶ χακτηρισθέντες ὡς ἀρχισυμμορῖται, διότι ὡς ἄλλοι Γερμανοὶ ἐξαντληθῆ-τος παντός ὄριου τῆς ἀνθρωπίνης ὑπομονῆς, ὕψωσαν τὴν σημαίαν τῆς ἀνεξαρτησίας, ὕπενθυμιζοιτες εἰς τοὺς ἰσχυ-

ρούς τῆς γῆς, τὸν σεβισμόν, τῆς παρ' αὐτῶν τούτων διακηρυχθείσης Ἐρχῆς τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν;

Καυμένο ῥάσο, τιμημένο καὶ τρισένδοξο ῥάσοι Ἰσπερξες πάντοτε ὁ μάρτυς κατὰ τὴν πύλιν τῶν εὐγενῶν Ἰδανικῶν.

Ἄν δυνάμεθα, ἔλεγε ὁ δεινὸς Τρικούπης, νὰ μὴν θυμαίωμεν τὸν μέγα χαρακτήρα, ὃν ὁ κληρὸς καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτοῦ ἐπὶ τῆς καταδειώσεώς; τὸν ὀπίδειξαν.

Ἐν τῇ μέσῳ τῶν δεσμῶν καὶ τῶν βασάνων, ἐμπροσθεν τῆς ἐπονειδήσιου ἀγρόνης καὶ ὑπὸ τὴν ἀνθρωποκτόνον ἀξίνην, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν παρορμῶντο νὰ ἀνηθῶσι τὸν Χριστὴν πρὸς διαφύλαξιν τῆς ζωῆς των καὶ ἀπόλυσιν πολλῶν ἄλλων ἐπιγείων ἀγαθῶν, ἀλλ' ἄπαντες μέχρις ἐνδὸς, ἐπροτίμησαν τὰς βασίλους καὶ τὸν θάνατον.

Ἰδοὺ, Κύριοι, τίνων τὴν σεπτὴν μνήμην τιμῶμεν σήμερον.

Διὰ τῆς ἡρωϊκῆς ἐμμονῆς των οἱ μάρτυρες τῆς Ἐκκλησίας, ἐστίφθησαν δάφνην δόξης, ἣτις τοῦς ἀκολουθεῖ πανιοῦ διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὡς μία δοξολογία ἐνθάδρουσις εἰς τὴν καταδικωμένην ἀσείτην, ὡς ἓνα παράδειγμα εἰς τοὺς χρόνους τῆς δοκιμασίας, ὡς ἓν τεκμήριον ἐλπίδος καὶ εὐτυχίας διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ἣς ὁπῆρξαν τὰ εὐγενέστερα ἐπὶ τῆς γῆς τέκνα.

Γ. ΤΖΑΤΖΑΝΗΣ

πιυχ. Θεολ.—Καθηγητῆς

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ - ΠΑΙΔΕΙΑ - ΠΟΛΙΤΕΙΑ - ΜΑΣΣΩΝΙΑ

«Πολλὰ γὰρ πταίσμακν ἅπαντες»

(Ἄγ Γραφή)

Ἡ δηλητηριώδης πνοή καὶ τὰ δεινὰ τὰ ὅποια ὡς συντρίμματα κολοσιαίας τινὸς ἐκκρήσεως, ποῦ ἐκλήρονόμησεν εἰς ἡμᾶς ὁ παγκόσμιος πόλεμος οὐχ' ἤττον ὅμως καὶ ὁ διαφθορεὺς Δυτικὸς πολιτισμὸς (ἢ μᾶλλον ὁ ἀχρεῖος καὶ ρυπαρὸς δευδοπολιτισμὸς—), φαίνεται ἐκ τῶν πραγμάτων ὅτι εἰσέδυσαν μέχρι τῶν ἐγκάτων τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Πολλὰ ἔκτροπα καὶ δυσώδη ἐπικίνδυνα συστήματα καὶ ἤθη, τὰ ὅποια, ὡς μὴ ὤφειλεν, ἐπεξετάθησαν κατὰ τὸν μᾶλλον ἐπιφθορὸν χαρακτηῖρα καὶ τὴν πλέον ὀδυνηρὰν ἐκπληξιν καὶ εἰς τὸ ἡμέτερον Εὐλογημένον—καὶ ἄλλοτε θεοδόξατον καὶ θεοτίμητον—ὑπὸ τοῦ Κυρίου Ἔθνους, φερόμενον ἤδη ἀκατέσχετον πρὸς μίαν ἠθικὴν καὶ ὀλικὴν ἄβυσσον! Τίς παρακαλῶ θὰ τὸ ἀναγκαίως ἴδου τὸ ὄντως τρομερὸν καὶ ἀγωνιώδες ἐρώτημα, τὸ ὅποιον προβάλλει τρομακτικῶς

τερον και αγωνιωδέστερον, καθόσον ουδεμία προσπάθεια κα' ουδέν μέσον ήδυνήθη μέχρι σήμερα ν' ανακόψη τον πρωτοφανή τούτον ήθικόν έκτροχιασμόν!

Πολλοί είνε, φίλοι και σπουδαίοι αναγνώστες, οι σημερινοί κίνδυνοι τούς όποιους διατρέχει τό πολύπλοκτον, πολυπαθέστατον, ένδοξότατον, φιλομουσότατον και ιστορικότατον Έθνος ήμών. Κομμουνισμός, Χιλιασμός, Προτεστανισμός, Παπισμός, Ούνιτισμός, 'Υλισμός, 'Αθεϊσμός, 'Ορθολογισμός, Μασσωνισμός (ή 'Ελευθεροτεκτονισμός), κ. τ. λ. έχουν ρίψει τούς πολυτρυχήλους πλοκάμους των γύρω του τραχήλου του 'Ελληνορθόδοξου λαού, ούτινος ήέλουν νά καταπνίξωσι τό έντως εύγενές αίσθημα κα την άφωσιωσίν του προς τά άγνά ήθη και ήθιμα, και γά του άφαιρέσωσιν ό,τι πολυτιμον όπλον σωτηρίας έχει, την ποτιαν, Γεραράν και 'Εθνοςώτειραν 'Ορθόδοξον πίστιν του. Πάντες οι άνωτέρω κίνδυνοι έκ μιώς δυσώδους προέρχονται πηγής τής καταχρονίου Μασσωνίας, και αντικειμενικός σκοπός των είναι ή κατακρήμνισις του 'Ελληνισμού του έδραζομένου επί τής άθανάτου και άκατάλυτου εις τούς αιώνας 'Ορθοδοξίας. 'Η πηγή αύτη είναι ό 'Εωσφορόπνευστος και διπλοτρικακάρατος Μασσωνισμός (—ή 'Ελευθεροτεκτονισμός—).

Ο Διαβολογέννητος κοινωνιοδόρος και πατριδοφόρος Μασσωνισμός εις την 'Ελληνικήν 'Επικράτειαν, είναι καθώς ό Καρκίνος, ό φθισίμβροτος και όλεθριότοκος, έν τώ άνθρωπίνω σώματι, έργαζόμενος την καταστροφήν του σώματος, καθώς λέγει και ό Μέγας 'Ελλην Φιλόσοφος και 'Απολογητής του Χριστιανισμού άείμνηστος 'Απόστολος Μακράκης. Παράρτημα του 'Εθνοδόρου και Διαβολοβλαστουργήτου Μασσωνισμού είναι και ό Κομμουνισμός και ό 'Αρχαιομαρξισμός ως και ό Φραξιοτισμός, προς έξαπάτησιν των εύπιστων, εύπατήτων και εύαλειύτων εργατών.

'Ημεϊς έν προκειμένω δεν θα έξετάσωμεν τά αίτια, αλλά τούς Γεννήτορας του Κομμουνισμού.

'Ας σκεφθώσι σοβαρώς οι Κυβερνήται και οι 'Ηγούμενοι οι Πνευματικοί τής Σέπτοτάτης και Αίματοβάπτου ήμών 'Εκκλησίας, οι Πηδαλιούχοι και οι Οίακοστροφοί τής 'Εθνικής 'Ολκάδος, Κυβερνήται, οι Λειτουργοί τής 'Εκπαιδεύσεως, οι Πλευτοκράται, Κεφαλοκράται, Χρυσοκάνθαροι και Μεγαλοκαρχαρίαί του 'Εθνους και άς κατανοήσωσιν επί ταίς ταλαιπωρίαίς ταίς έξ υπαιτιότητος αύτων έπερχομέναίς, τό δηλητήριον τής 'Εθνοκαπήλου και Κομματοκαπήλου Πολιτικής και τής παθολογικής ύλομανίας των, που ύστεροϋσι τον επίούσιον έκ του στόματος του πτωχού και πενομένου λαού, ίσως ίσως... κάποτε φάγη τά σάρκας των. 'Ας κατανοήσωσιν: «ότι τό μαχαίρι τής λαϊκής ής άπογνώσεως έφθάσε στό κόκκαλο». 'Ας κατανοήσωσιν οι Μεγάλοι Φαρισάιοι και Γραμματεϊς και ύποκριταί, οι άσωστόλως, άθεοφρόδως και άσυνειδήτως θησαυρίζοντες έκ τής ράχως και 'Ιωβίου ύπομονής του κυριολεκτικώς πεινώτος λαού! ότι αι παρούσαί ήμέραι εισί τά μέλα πονηραί, παγγάλιποι, δύσοιστοι, δυσβάτκτοι, και κρισιμώταται!!! Να!

Καταπολεμούμεν από έτών περίπου τριάκοντα όση ήμϊν δύναμις, την φθοροποιόν, σατανογέννητον και πανούκλειον ιδεολογίαν του Μασσωνισμού, και εύθαρσώς, άπροκαλύπτως, άπεριστρόφως και άπροσχηματίστως άποκαλύπτομεν και τούς κατέχοντας διαφόρους 'Εκκλησιαστικάς 'Αρχάς, Πολιτικάς και 'Εκπαιδευτικάς, ότι είνε οι Πατέρες και οι Γεννήτορες

τοῦ Ἐθνοκτόνου καὶ καταρωτάτου Κομμουνισμοῦ ἴσως δὲ καὶ νὰ ἐκτελώσιν, ἔνιοι ἐξ αὐτῶν δυστυχῶς, ἐν τῇ ἔξασκήσει τῶν καθηκόντων τῶν διαταγῶν τῆς ὑπόουλου καταχρησίου καὶ διπλοτρισκαταράτου Ἐβροαιομασσονίας καὶ ὀδηγοῦσι τὴν γλυκεῖαν μας Μητέρα Ἑλλάδα καὶ ἀκρημνῶν! Διὸ τοῦ καταδυναστευομένου λαοῦ φθάνουσι μέχρι τῶν ὠτων Κυρίου Σαβαώθ, διότι ἐργάζονται οἱ τοιοῦτοι ὡς ἐργάται τοῦ ψεύδους τῆς ἀπίτης καὶ τῆς ὑποκρισίας τὴν καταστροφὴν τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἁγίας Ἀμώνου, Θεοδμήτου καὶ Θεοσώστου Ὁρθοδοξίας, διότι τρυφῶσιν οἱ ἀλάστορες, χοιροθήεις, χοιροειδεῖς καὶ χοιροφρονες ἐπὶ τῆς γῆς καὶ σπαταλῶσιν οἱ ἀλιτήριοι, οἱ ἔθνοδιαιτοὶ καὶ Ἐθνοκῆλοι—ἔσοι ἰδίᾳ ἐξ' αὐτῶν Μασσονίζουσι—τὸν ἰδρώτα τοῦ πονομένου Ἑλληνικοῦ λαοῦ, πικρυνόμενοι ὡς ἐν ἡμέρᾳ σφαγῆς, καταδικάζοντες καὶ διώκοντες τὸν δίκαιον. Αὐτοὶ εἶναι οἱ φορεῖς τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ ὅλων τῶν προπαγανδῶν, καὶ ἐλευθέρως ὀργιάζουσιν εἰς τὴν χώραν, καὶ ἀνθεὶ ἡ Πορτοκαλέα!

Καὶ οὐδεμιᾶς αἰρέσεως δραστηρίως ἐργαζομένης ἐν Ἑλλάδι δὲν ἔλαβον οἱ τοιοῦτοι οὐδὲν μέτρον περιορισμοῦ, παρὰ μόνον ἡ θεόργιστος καὶ θεοσυγῆς μῆνις τῶν, καὶ ὁ ἄλογος, αὐτάρσεκος καὶ εἰκῆτος θυμὸς τῶν, σπρέφεται ἐναντίον τῶν ἐλεγχόντων, μαστιγούντων καὶ στηλιτευόντων εὐπαρησιάζτως καὶ σθεναρῶς τὴν ἐπάρατον καὶ πατριδοκτόνον Ἐθνοκαπηλείαν καὶ Κομματοκαπηλείαν, ὡς καὶ τὴν διπλοτρισκατάρατον θεοκαπηλείαν, Χριστεμπορίαν, Παπαδοποιίαν καὶ Σιμωνίαν τῶν ἀρησιπνευμάτων, πνευματοκτόνων καὶ ἀπνευμάτων αὐτῶν, ἐναντίον, λέγω, τῶν ἀγωνιζομένων ἐπὶ τῶν ἐπάλλεσιν τῆς ἀειζώου Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ ἀθανάτου Ἑλληνισμοῦ. Αὐτοὶ εἶνε οἱ φορεῖς τοῦ Κομμουνισμοῦ καὶ ὅλων τῶν προπαγανδῶν καὶ ἐλευθέρως ὀργιάζουσιν ἐν τῇ συμφοροπλήκτῳ Ἑλλάδι. Ἡμεῖς ἐκ πείρας τῆς προόδου τοῦ Μασσονισμοῦ καὶ Κομμουνισμοῦ, καταγγέλλομεν τοὺς τοιοῦτους, διότι εἶναι ἡ κυρίως ὑπαίτιοι καὶ οἱ κυρίως ὀργανῶται τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος. Οἱ τοιοῦτοι, ὡς πολιτικοὶ—ἔσοι ἐξ' αὐτῶν Μασσονίζουσι—οὐδὲν σχιδὸν μέτρον ἔλαβον σοβαρῶς, ἢ λαμβάνουσι πρὸς ἐλάφρυνσιν τῆς θέσεως τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ μᾶλλον θησαυρίζουσιν, ἔνιοι ἐξ αὐτῶν—ἀναισχύντως καὶ ἀσυνειδητῶς λωποδυτικῶ τῷ τρόπῳ κλέπτουσι τὸν ἰδρώτα τοῦ πονομένου καὶ λίαν δεινοπαθοῦντος λαοῦ. Ὡς Ἐκκλησιαστικοὶ Ἀρχόντες—ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων—δῆθεν διδάσκοντες τὴν Ἀλήθειαν, καὶ δὲν θελοῦσι νὰ τὴν μάθωσιν καὶ νὰ τὴν ἀσκήσωσι—διότι αὐτοὶ φεῦ! ὡς ἐκπρόσωποι δῆθεν τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ, εἶνε οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ!

Ὁ Ἐθνοκτόνος Κομμουνισμὸς, ὁ Ἱεράρχαι καὶ Ἐπίσκοποι καὶ Μητροπολίται καὶ Πατριάρχαι, εἶνε ἀναγκαῖον κακὸν καὶ ἡ γέφυρα τῆς Πανσέπτου καὶ Ἀμωρήτου ἡμῶν, Ἐκκλησίας ἐάν καὶ εἰς τὸ μέλλον δὲν μετανοήσωμεν εἰλικρινῶς καὶ πραγματικῶς, καὶ δὲν ἐφικρόσωμεν τὸ παγκοίνως πάνσεπτον Εὐαγγέλιον, θὰ ἐπικρατήσῃ πιθανὸν πρὸς στιγμήν ὁ Κομμουνισμὸς διὰ νὰ θύσῃ καὶ νὰ ἀπολέσῃ τοὺς πικρονήρους καὶ βαυκοπανούργους ἐργάτας τοῦ σκότους καὶ ἐρέβους καὶ καταστραφῶσιν ἐν τάχει, καὶ οὗτοι καὶ ὡς φοῖνιξ ἐκ τῆς τέφρας νὰ ἀνατίλῃ ἡ Σωσικισμὸς καὶ Αἰωνοκλήης καὶ ἀθάνατος Ὁρθοδοξία πρὸς δεξιάν τοῦ Παμβασιλέως, Παντάρχου καὶ Πάντοκράτορος Χριστοῦ. Ὁ Κομμουνισμὸς, ὁ Ἐκπαιδευταί—ἔσοι ἐξ ὑμῶν Μασσονίζετε καὶ ἐδιδάξατε—καὶ τὸν διδάσκετε—εἰς τὴν Νέαν Γενεάν, θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ θάψῃ ἴσως πρῶτον Σῶς, δεῦτερον τοὺς Μασσονίζοντας ἴσως, ἀσβετεῖς, Ἐθνοκαπήλους,

ποσοτολόγους, Συμβασιούχους, ἀρριβίστας, ζεμανφρουτιστάς και Πατριδοκαπήλους, Πολιτικούς που δικαίως θά τιμωρήσῃ δι' ὅσα κακά ἔπραξαν, καὶ πράττουσι· καὶ τρίτον θά ἐξολοθρεύσῃ καὶ τοὺς θεοκαπήλους, Χριστέμπορους, Παπαδοποιούς και Συμωναϊκοὺς Μεγαλοσχήμους και Μεγλοκληρικοὺς—ὅσοι εἶνε Μασσόνοι και ἄπιστοι—τοὺς συλῆσαντας τὰς Μονὰς, τοὺς Τιμολόγους τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, Ἑσπερινῶν, λειτουργειῶν και Ἀγίων και Σεπτοτάτων Μυστηρίων, τοὺς καταθέτας χρημάτων και χρεογράφων πολλῶν εἰς Τραπεζὰς ξένας και ἡμετέρας, τοὺς τοκιστάς και ιδιοκτητὰς οἰκιῶν και Μεγάρων ἐν Ἀθήναις και Θεσσαλονίκῃ και ἀλλαχοῦ, και δεινοὺς σκανδαλοεργοὺς, σκανδαλοποιούς, Νωτεριστάς, Μοδέρνους, ὀρθοκσιολόγους, Ὀρθολογιστάς, Μασσόνους—ὧν ὁ ἀριθμὸς οὐκ ὀλίγος δυστυχῶς, δυστυχῶς!!!; και καταφρονητὰς τῶν Ἱερῶν Κανόνων και Σεπτῶν Παραδόσεων τῆς Ἀγ. κκὶ θεοκτίστου και Χριστοφρουρήτου Ἐκκλησίας ἡμῶν, σφόδρα ἐρασιχρημάτους, φιλαργύρους και τῶν κοσμικῶν ἀνθρώπων κοσμικωτέρων και ὑλιστικωτέρων, και ὀτρηνῶν ὀπαδῶν τοῦ Ἐπικουροῦ!

Αὕτη εἶναι ἡ ἀλήθεια πικρά, ὠμὴ ἀτέραμνος, ἀπλῆ, ἀπερίτμητος, ἀπερικόσμητος και σκληρὰ, ἀλλὰ και σώτεια ἐν παντί και πάντοτε· ἐν ὅσῳ ὑπάρχει καιρὸς, μετανοήσατε, ἐγκολπωθήτε, ὦ Ἐκπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ τὸν Ἀρχιτοίμηνα Χριστόν, ὅστις εἶνε ἡ Κεφαλὴ τῆς Αἱματοβάπτου θεοχαλκεύτου και θεοσκεπάτου Ὀρθοδοξίᾳς και ἐφαρμόσατε δικαιοσύνην ἐπὶ τῆς γῆς· εἰδ' ἄλλως—Ἴσως ἔλθῃ—ὡς ἀ ρ ι σ τ ε ρ ᾶ χ ε ἴ ρ τ ο ῦ Κ υ ρ ῖ ο υ, —κατὰ παραχώρησιν πάντοτε τοῦ Θεοῦ,—ὁ Κομμουνισμὸς και θά σῃς ἀπολέση, διότι καταδυναστεύεται τοὺς πτωχοὺς τοῦ κόσμου, λαϊκοὺς και κληρικοὺς, πλουσίους ὅμως ἐν εὐσεβείᾳ, ἀρετῇ και πίστει, διότι ἐπαταλήσατε και ἐτρυφήσατε ἐπὶ τῆς γῆς, και ἐξακολουθεῖτε τρυφῶντες οὐκ ὀλίγοι ἐξ ὑμῶν, δουλεύοντες οὐχὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ, τῷ Ἔθνει, τῇ Κοινωνίᾳ και τῇ Πολιτείᾳ, ἀλλὰ τῇ Κοιλίᾳ, ὡς μὴ ὦρελι, και θύοντες τῷ Βωμῷ τοῦ Ἀντιχριστοῦ Μαμμωνᾶ, ἀσυστόλως, ἀνευθριάστως και ἀναισχύντως!

Ἐν ὁ Τσαρισμὸς και ὁ Κληρὸς τῆς ὄντως μεγάλης Ρωσσίας εἶχον Πολιτικὴν Χριστιανικὴν και Δικαιοσύνην, σήμερον δὲν θά ἐπειράτῃ ἐν Ρωσίᾳ ὁ Τιμωρὸς Μπολσεβικισμὸς.

Ἀσκήσατε Ἄρχοντες τῆς Ἐκκλησίας, Πολιτείας και Ἐκπαιδεύσεως· ἀσκήσατε Λέγω, Πολιτικὴν Δικαιοσύνην, φιλαλληλίαν (ἄλτρουισμῷ), αὐτοθυσίας, αὐταπαρνήσεως και ἀγαθοεργίας, διότι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον «Πάσαλος διὰ πασσάλου ρηγνυταὶ και ἐκκρούεται», και κατὰ τὸν Διανοούμενον τῶν αἰῶνων Διαδόχον και αἰωνοκλητῆ Μακεδόνα Φιλόσοφον Ἀριστοτέλην, ὡς τὰ πολλὰ, «Βία βία ἐκβιάζεται». Ναί.

Κοζάνη

Δ=ωρ ΞΕΝ. Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ (ιατρός)

Ἡ ΚΡΗΤΗ ΤΟΥ 1677

Ἡ αὐτοθυσία Κρητῶν—Νέοι Μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ

Δημοσιεύομεν ἀνίγραφον μεταφράσεως ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ ἀρχίου τοῦ κ. Ἐμμαν. Σταματάκη, Καπνεμπόρου, μιᾶς ἀποφάσεως τοῦ Ἱεροδίκου Χανίων, ἧς διετάχθη ὁ ἀποκεφαλισμὸς ἐνὸς ἀνδρογύνου και ἰῶν δύο ἐφή-

βων παιδιῶν των κατοίκων Πλακάνωλα Κισσάμου δεῖσι δὲν ἤθελον νὰ ἀπαρνηθοῦν τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν. Εἰς τὸ προτόπυπον ἀναφέρεται ἡ ρητὴ δὴλωσις των δι' θέλουσιν νὰ ἀποθάνουν Χριστιανοί. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἀπεδεικνύει διὰ πολλοὶ Κρηῖτες διεισέρον κενυρὰ τὴν θρησκείαν των καὶ καταγγελλόμενοι ὑφίσταντο εὐχαριστίας καὶ αὐτὴν τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν. Εἶναι δὲ χαρακτηριστικὴ ἢ ἀποφασιστικὴ ἀπολογία των, δι' ἣς ἐδήλωσαν δι' ἐπιούρησαν εἰς τὸ σῶμα καὶ ὄχι εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ δι' ψευδῶς ἐλάτρευον τὸν Μωάμεθ.

Οἱ ἀδάμαντες αὐτοὶ τῶν σελίδων τῆς Κρητικῆς Ἱστορίας θὰ ἐπρασπε νὰ συλλεχθοῦν. Ἡ ἀπόφασις διατυπώσεται ὡς ἐξῆς:

« Ἐνεφανίσθη ἐνώπιον ἐμοῦ τοῦ Ἱεροδίκου Χαρίων Ἰσμαήλ Χακῆ ὁ Χακῆς Ἀλῆ Ὀγλοῦ ἐκ Μελισσουργιοῦ καὶ μοῦ κατήγγειλε τὰ ἐξῆς.

« Πρὸ ὀκτώ ἐτῶν παρουσιάσθη εἰς τὸν Ἱεροδικὴν Κισσάμου ὁ ἐκ Μελισσουργιοῦ τοῦ Ναγιῆ Κισσάμου ὁ Ἰβραήμ Ἰβνι Ἀβδουλλάχ καὶ ἐδήλωσεν δι' εἶναι Χριστιανὸς «Μανώλης τοῦ Γιώργη» καὶ ἡ οὐζυγός του Φαιμέ Ἰβνι Ἀβδουλλάχ «Μαρία» καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ γείνουν Μουσουλμάνοι ὡς καὶ τὰ τέκνα του ἐν θῆλυ καὶ ἐν ἄρσεν, αὐτοπροαιρέτως »

« Μὲ τὴν ἀνωτέρω δὴλωσιν ἐγένοντο Ἰσλάμιδες ὡς ἡ ἐπιθυμία των κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ Ἱεροῦ Δικαίου λαβόντες τὰ ἀνωτέρω Ἱερὰ ὀνόματα οἱ γονεῖς καὶ Μουσουλμάνοι καὶ Χακίς τὰ τέκνα των καὶ ἕξων Ἰσλάμιδες καὶ οἱ τέσσαρες, θεωροῦμεν ἀπὸ τοῦ πιστοῦ ὡς γνήσιοι Μουσουλμάνοι. » Ὁ γείτων των δὲ Μουρᾶ ἀγᾶς τοὺς εἶδε πρὸ ἐνὸς μηνὸς εἰς τὸ Πλακάλωνα χωρίον Κισσάμου μεσημέρι καὶ ἐκάθισαν νὰ φαῖν καὶ προτοῦ ἀρχίσουν ἔκαμαν τὸν Σταυρὸν τῶν Χριστιανῶν. Τοὺς παρεκολούθησε ἄμα ἀπόφαγαν καὶ ἔκαμαν πάλιν Σταυρὸν ὡς καὶ τὰ παιδιὰ. Ἦλθε ἀμέσως καὶ μοῦ τὸ εἶπε διὰ νὰ πεισθῶ τοὺς παρεκολούθησα μὲ τοὺς Γαλήη, Μπαχοῆν καὶ Χαοάν καὶ τοὺς εἶλομεν μὲ τὰ μάθιά μας τὴν ὥραν ποῦ ἐτοιμάζοντο νὰ κοιμηθῶσιν εἰς τὸ αὐτὸ ἀλῶνι καὶ ἔκαναν καὶ οἱ 4 Σταυροὺς. Ἐφερα καὶ τοὺς ἀνωτέρω μάρτυρας καὶ τοὺς 4 Χιγιαντί διὰ νὰ τιμωρηθῶσι ὅπως ὁ Ἱερὸς Νόμος ὀρίζει. « Ἰσαλλάχ Βαλλαχῆ »

Διέταξα καὶ παρουσιάσθησαν οἱ 3 πιστοὶ μάρτυρες καὶ οἱ 4 χιγιαντί ἀπιστοὶ μὲ δεσμὰ δαδάων 86 λιμοῦ καὶ μέσης καὶ ἀφροῦ ἐξήτασα τοὺς πιστοὺς ἐνώπιον τῶν κατηγορουμένων τοὺς εἶπον νὰ ἀπολογηθοῦν. Οὐτε ἡλικίας οἱ γονεῖς 38 40 ἐτῶν καὶ τὰ παιδιὰ 16-18 ἐτῶν ἀπήνησαν «χοι

στιανοι ἐγεννήθησαν και χριστιανοι θα ἀποθάνουν Τὸς ἠρώησα ἂν ἔχουν τουρκέψη καὶ ἀπῆνησαν εἰς τὸ σῶμα, ὅχι εἰς τὴν ψυχὴν και δὲν ἐννοοῦν νὰ ἀρνηθοῦν πλέον τὸν Χριστὸν και νὰ προσκυνήσουν τὸν Προφήτην τοῦ Θεοῦ Μωάμεθ τὸν ὁποῖον ἐπὶ ὀλίγα εἶη πρὸς τὸ θεαθῆναι ἐλάτρευον ψευδῆς.» Ἡμαρτιον διὰ τὴν φροῖον.»

Δαβὼν ὑπ' ὄψει τὸν Ἱερὸν Νόμον, τὸν ὑπ' ἀριθμ. 28 Φεφᾶν τοῦ Ἐνδοξοτάτου Μουφιῆ Σεῖρουλλάχ ἐφάνθη και εἰς καταθέσεις τῶν 3 ποιῶν ὡς και εἰς ἀπολογίας τῶν καιηγορουμένων.

Κατοδικάζω τοὺς ἰεσσαοας ἀπίστους Μανώλην τοῦ Γεώργη ἐτῶν 40 Γεώργη τοῦ Μανώλη ἐτῶν 18, Ἀνεζίναν τοῦ Κωνσταντιῆ ἐτῶν 38, και Μαρίαν τοῦ Μανώλη ἐτῶν 16 εἰς τὸν δι' ἀποκεφαλισμοῦ θάνατον, ἐκτελεσθησόμενον ὑπὸ τῶν γενναίων Τζελάιιδων τοῦ Ὁριᾶ τῶν Γιαννιοσῶρων Χαλίων εἰς τὸ ὕψωμα τοῦ Ἀνατολικοῦ μέρους τοῦ Φρουρίου Πεχλιβάν τομπιασὶ ἐντὸς τῆς ἐβδμάδος μετὰ τὰ εσπερινά, τὰ δὲ βρωμερὰ πτώμα αὐτῶν νὰ πεταχθῶσιν εἰς τοὺς ἔξωθι τοῦ Φρουρίου κοπροῦνας (Χεντέκ)

Ἡ παρουσία των εἰς τὸ Μπεϊτουλ Μάλ

• Ὁ Θεὸς γνωεῖζει κάλλιον

• Ὁ Ἱεροδίκης Χαλίων

• Ἰσμαήλ Χακκῆ

Μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀποφάσεως και ἀφοῦ τὴν ἤκουσαν οἱ καιηγορούμενοι ἐκλήθησαν και πάλιν ὑπ' ἐμοῦ ἄνευ δεσμιῶν ἵνα μετανοοῦντες ἐπανέλθουν εἰς τὴν θρησκείαν τοῦ Ἰσλάμ σὺςοντες και τὴν παροῦσαν ζωὴν και τὴν μέλλουσαν τῶν οὐρανῶν, ἀπῆνησαν πάλιν χριστιανοὶ ἐγεννήθησαν χριστιανοὶ ἄς ἀποθάνουν.

Ἀριθμ. ἐκτελεστοῦς ἀποφάσεως 67

27 τοῦ Σεληνιακοῦ μηνὸς Τζεμάζειλ Ἀχρή, 1092 τῆς Ἑγύρας.

Πρὸς τὸν Γεναιότατον Φρούραχον Χαλίων Χουσεῖν ἀγᾶν Τσαούσην τοῦ Ὁριᾶ τῶν Γιαννιοσῶρων 8 Χαλίων.

Ἐγινε ἡ ἐκτέλεσις ὡς ἀναγράφεται ἀνωτέρω τὰ βρωμερὰ πτώματα τρώγονται ἀπὸ κόρακας και σκύλους.

29 Τζεμάζειλ Ἀχρή 1092 Ἑγύρας.

(Σ.Σ.) «Χουσεῖν Τσαούσης 8 Ὁριᾶ Χαλιά».

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ

ΦΩΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

(Συνέχεια και τέλος)

ΤΟ ΑΠΥΘΜΕΝΟΝ ΒΑΘΟΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

Ὁ ἕγχοος λόγος δὲ πείθων ὅτι ἡ Βίβλος εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, βασίζεται ἐπὶ τοῦ ἀπύθμενου βάθους τοῦ βιβλίου τούτου.

Ὅ,τι ὁ ἄνθρωπος παρήγγχε δύναται καὶ νὰ τὸ ἐξαντλήσῃ. Δέκα ὀκτὼ ἔμως αἰώνων μελέτη, ἐκ μέρους ἑκατοντάδων χιλιάδων ἰκανωτάτων νόων, δὲν ἐστάθησαν ἱκανοὶ νὰ ἐξαντλήσωσι τὴν Βίβλον. Πολλοὶ ἄνδρες ἐξόχου διανοίας, θαυμασίας ἰσορατικότητος καὶ εὐρύτατης μαθήσεως, ἐδαπάνησαν τὴν ζωὴν των εἰς τὴν μελέτην τῆς Βίβλου, ὅδεῖς ἔμως ἀληθῶς μελετήσας αὐτήν, ἐσκέφθη ποτὲ νὰ εἴπῃ ὅτι ἐμελέτησεν αὐτήν κατὰ βάθος.

Ὅσον βαθύτερον σκάπτε τις ἐν τῇ Γραφῇ, τόσον καθαρώτερον βλέπει ὅτι ὑπάρχουσιν ἐτι πρὸ αὐτοῦ ἀνεξιχνίαστα βάθη σοφίας, ἐν τῷ ἀνεξαντλήτῳ τούτῳ χρυσορρυχείῳ τῆς ἀληθείας, τὸ ὅπιον ἀντὶ νὰ ἐξαντληθῇ, νέους ἐμπερικλείει θησαυροὺς, ἀναμένοντας νέους τοῦ Λόγου μελετητάς.

Πάντοτε νέον φῶς ἐξανατέλλει ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἐκ τῶν ἐν τῇ Βίβλῳ κεκριμένων ἀπειρων θησαυρῶν σοφίας καὶ γνώσεως.

Περὶ λαμποδὲς τις Ἀρειανὸς συγγραφεὺς ἐν Ἀμερικῇ ἐξέφερε ποτὲ τὴν εὐφυστέραν φράσιν ἐκ τῶν ὕσων ποτὲ ἐλέχθησαν ἢ ἐγράφησαν ἐκ μέρους τῶν ἀρνούμενων τὴν θιοπνευστιαν τῶν Γραφῶν:

«Πόσον ἀσεβῆς εἶνα ἡ κατηγορία ἢ ἀποδοδομένη εἰς Θεὸν ἄπειρον, ὅτι ἀπασαν Αὐτοῦ τὴν σοφίαν ἐτελείωσεν ἐν ἐνὶ τόσῳ μικρῷ βιβλίῳ».

Ὁ συγγραφεὺς οὗτος δὲν ἔδλεπιν, ὅτι ἡ θεία αἰχμὴ τοῦ Δαμασκηνοῦ ζήφους τοῦ ἠδύνατο νὰ στραφῇ κατ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, διότι εἰς τόσον μακρὸν σχῆμα βιβλίου, ἔχουσι συσσωρευθῆ τόσαι θησαυροὶ σοφίας! Τί ἄλλο ἀποδεικνύει τοῦτο, εἰμὴ ὅτι μόνος ὁ Θεὸς εἶναι ὁ δυνάμιος νὰ συσσωρεύσῃ τόσον ἄπειρα πλοῦτῃ ἀληθείας ἐν τόσῳ μικρῷ χώρῳ;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟΣ ἘΝ ΣΧΕΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΙΒΛΟΝ

Ὁ ἕννατος λόγος, δὲ πείθων ὅτι ἡ Βίβλος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, σηοίζεται ἐπὶ τοῦ γεγονότος, ὅτι ἐφ' ὅσον αὐξάνει τις εἰς γνώσιν καὶ χριστιανικὸν χαρακτήρα, εἰς σοφίαν καὶ ἀγιωσύνην, ἐπὶ τοσοῦτον αὐξάνει καὶ ἡ προσέγγισίς του πρὸς τὴν

Βίβλον. Ὅσον πλησιέστερον πρὸς τὸν Θεὸν ὑπάγει τις τόσον πλησιέστερον πρὸς τὴν Γραφὴν εὐρίσκεται.

Ὅταν ἀρχίσῃ τις τὴν ἀληθῆ μελέτην τῆς Βίβλου, εὐρίσκει πράγματα δυσκατάληπτα, ἔγερτα δὲ καὶ ἀπίστευτα. Ὅτι αἱ διδασκαλῖαι ἐνὸς μέρους καθαρὰ ἀντέφασκον πρὸς τὰς διδασκαλίας ἄλλων μερῶν αὐτῆς, ὅτι ἂν ἡ μία ἦτο ἀληθής, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι αἱ ἄλλαι.

Ἡ πρόδοσις ἡμῶς εἰς τὴν μελέτην ἐξαφανίζει τὰς δυσκολίας διότι συγχρόνως αὐξάνει τὸν μελετητὴν εἰς ὁμοιότητα μὲ τὸν Θεόν.

Ὅταν μελετῶντες τὴν Γραφὴν συναντηθῶμεν ἡμεῖς καὶ ὁ Θεός, τότε καὶ μετὰ τῆς Βίβλου θέλομεν συναντηθῆ, ὅ ὅτι αὐτὴ ἔχει ὡς ἀφετηρίαν τὸν Θεόν.

Εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦτο δὲν ὑπάρχει εἰλικρινῆς ὑπεκφυγὴ

Ἐπιπροθέσθω, ὅτι διὰ πρώτην φοράν πρόκειται νὰ διέλθωμεν διὰ ἕκσταμένου σκοτεινοῦ καὶ ἐπικινδύνου δάσους καὶ ἐπικαλούμεθα τὴν βοήθειαν ὁδηγοῦ τινὸς ἐμπείρου, πολλοὺς ἀσφαλῶς διὰ τοῦ δάσους ὁδηγήσαντος καὶ οὐδένα ἀποπλανήσαντος.

Ἐνῶ ἡμῶς θὰ ἔγρεπε τυφλῶς νὰ ὑπακούωμεν εἰς τὰς ὁδηγίας του, ἡμεῖς ἐμπιστευόμεθα μᾶλλον εἰς τὴν κρίσιν καὶ τὸ λογικὸν μὲς καὶ εἰς τὰ προσπίπτοντα εἰς τὰς αἰσθήσεις μας φαινόμενα καὶ ἀκολουθῶμεν τὴν ἀτίθειον ἀτραπὸν, καὶ κατ' ἐπανάληψιν συναντῶμεν ἀδιάβατον ἕλος ἢ βράχον ἀνυπέβλητον, ὁποῦθεν ἰναγκαζόμεθα ἐκαστοτε νὰ ἐπιστρέψωμεν καὶ ἀκολουθήσωμεν τὴν ὁδὸν τοῦ ὁδηγοῦ.

Ἄν πεντηκοντάκις συμβῇ τὸ φαινόμενον αὐτὸ καθ' ὃ ἀποδεικνύομαι πάντοτε ἐσφαλμένος δὲν νομίζετε ὅτι κατὰ τὴν πεντηκοστὴν πρώτην φοράν, θὰ ἔχωμεν ἀρκετὸν λογικὸν καὶ κοινὸν νοῦν, ὥστε νὰ στείλωμεν εἰς τὸν ἄνεμον τὴν πάντοτε πλανωμένην κρίσιν μας καὶ νὰ ὑπάγωμεν τὴν ὁδὸν, τὴν ὁποῖαν μᾶς δεικνύει ὁ ὁδηγός;

Ἀνάλογον τι συμβαίνει μὲ καὶ μὲ τὴν Γραφὴν, πρὸς τὴν ὁποῖαν ἡ κρίσις καὶ τὸ λογικὸν ἔρχονται πολλάκις εἰς διάστασιν ἐνῶ ἐκαστοτε ὑποδεικνύεται ὅτι ὁ μόνος δρόμος εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἡ Βίβλος συνιστᾷ.

Ε Π Ι Λ Ο Γ Ο Σ

Ἀνελύσαμεν κατὰ τὸ δυνατόν τὰς δύο ἀποδείξεις μας περὶ τῆς πέραν τοῦ τάφου ζωῆς ἔρχομεν ὅτι ἡ Γραφὴ προσηγήθη τῆς Ἐπιστήμης καὶ ὅτι ἡ γραφὴ εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ὁ σκοπὸς μας εἶναι νὰ ἀναγνωρισθῇ τὸ κῆρος τῆς Γραφῆς, ὁποῖε καὶ ἡ ὑπόθεσις τῆς πέραν τοῦ τάφου ζωῆς καθίσταται πραγματικότης διότι καὶ τὸ ἔλρον γραφικὸν εἰκοδόμημα ἐπὶ τῆς πραγματικότητος αὐτῆς στηρίζεται. Ὁ

Θεός έδωσεν εις τόν θνητωπον ψυχην άθανατον. *Ο άνθρωπος έπισε και ό Θεός εδρε τρόπον σωτηρίας διαά τοῦ *Ιησοῦ καταλθόντος εκ τῶν οὐρανῶν διαά τήν σωτηρίαν τοῦ ανθρώπου. *Ο Χριστός απέθανεν επί τοῦ Σταυροῦ αντικαταστήσας τόν ένοχον και άμαρτωλόν, διαά τῆς πίστεως δέ εις τό αίμα τοῦ *Ιησοῦ καθαριζόμεθα από πάσαν άμαρτίαν.

*Εάν τώρα δεχθῶμεν, δει δέν υπάρχει πέραν τοῦ τάφου ζωή, τότε πρὸς τί ή θυσία τοῦ *Ιησοῦ Χρ στου; Τό έργον του θά ήτο νά σώσῃ τόν άνθρωπον από τόν σωματικόν θάνατον; *Οχι βεβαίως, διότι δέν απολυτροῦμεθα από τόν θάνατον αὐτόν. *Ο Χριστός μά; σώζει από τόν θάνατον τῆς ψυχῆς, από τήν δεινήν κατάστασιν εις ήν θά περιέλθωμεν ὄν εκ τοῦ κόσμου τούτου απέλθωμεν άνευ τῆς πίστεως τοῦ *Ιησοῦ και άνευ τῆς σωτηρίας αὐτοῦ. Λοιπόν ό Χριστός ένδιεφέρθη κυρίως διαά τήν πολύ-μον ψυχην μας; «τί θέλει ώφελήσει τόν άνθρωπον εάν κερδίσῃ τόν κόσμον ὄλον και ζημιωθῇ τήν ψυχην αὐτοῦ;» «*Ο πιστεύων εις ἐμέ και άν αποθήνῃ θέλει ζῆσαι.»

*Ὡστε ή αλήθεια τῆς πέραν τοῦ τάφου ζωῆς διαλάμπει εις τήν Γραφήν και τά έπιστημονικά φῶτα τοῦ Ρ. Μπράιτ αποδεικνύονται πολῶ καθυστερημένα και ὄλωσ περιττά και μέ τήν διαφοράν δει ενῶ έν τῇ Βίβλῳ φανεροῦται ὄλος ὄ θησαυρός τῆς θείας αγάπης τοῦ Θεοῦ, ὄστις «τάσσην ήγάπησεν τόν κόσμον, ὄστε έδωκε τόν Υἱόν αὐτοῦ τόν μονογενήν ἵνα πᾶς ὄ πιστεύων εις αὐτόν μη άπωλεσθῇ άλλ' ἴχη ζωήν αἰώνιον», ὄ Ρ. Μπράιτ οῦδένα μάς υποδεικνύει τρόπον περι τοῦ πῶς θά απολαύσωμεν τήν πέραν τοῦ τάφου ζωήν. *Εναπόκειται εις ήμάς νά προτιμήσωμεν μεταξύ τοῦ Χριστοῦ και τοῦ Ρ. Μπράιτ. *Ο πρώτος μάς παρέχει τήν αἰώνιον ζωήν εάν μόνον πιστεύσωμεν εις αὐτόν και λάβωμεν εις τάς χεῖράς μας τόν Λόγον Του διαά νά φωτισθῶμεν εις τό θέλημά Του, ὄ δε δεύτερος μάς παρουν άζει μερικά άνυπαρκτα φάσματα και δεῖ αὐτῶν προσπαθεῖ νά μάς πείσῃ δει δέν υπάρχει πέραν τοῦ τάφου ζωῆ, χωρι. οῦδεμίαν νά μάς παρέχῃ έλπίδα ή βεβαιότητα ὄς ὄ *Ιησοῦς.

*Η θέσις μας είναι εις τοῦς πόδας τοῦ Χριστοῦ ὄπου και ή Μαρία εκάθισεν επιθυμοῦσα νά άκούσῃ. *Εκεῖ θά αποκτήσωμεν αληθῆ γνώσιν και σοφίαν υπερτέραν τῆς τοῦ Ρ. Μπράιτ και τήν χάριν τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ, τό ὄποτον θά μάς αναγεννήσῃ εις νέους ανθρώπους διαά τοῦς ὄποίους ή πέραν τοῦ τάφου ζωῆ θά είναι μία διαρκῆς εῦτυχία.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ

**“ΚΩΔΩΝ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΕΣΧΑΤΟΥ,,
“ ΤΙ ΕΣΤΙ ΜΑΣΣΟΝΙΑ Η ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΕΚΤΟΝΙΣΜΟΣ ,,**

1) Ἡ Μασσονία ἢ Ἐλευθεροτεκτονισμὸς εἶναι Ἐταιρεία μυστικῆ μισάνθρωπος, δι-
αβολόγεννητος, καταχθόνιος ἀντιχριστιανικὴ, ἐκ τῶν Ηυλῶν τοῦ σκοτεινοῦ Ἄδου ἀναβῆ
σα, καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀρχιτέκτονος τῶν κακῶν Διαβόλου ἰδρυθεῖσα, πρὸς διάδοσιν πάσης ὀλε-
θρίου καὶ ψυχοφθόρου πλάνης, καὶ πρὸς καταπολέμησιν πάσης θρησκείας ἐπὶ τῆς γῆς καὶ
ιδίως τῆς Χριστιανικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἰδρυταὶ τῆς διπλευρισκαταράτου ταύ-
της Ἐταιρείας ἀρχικῶς ἐγένοντο οἱ Χριστεκτόνοι φθονουργοὶ καὶ φεουρργοὶ Ἰουδαῖοι, φθο-
νήσαντες τὴν πρόσοδον τοῦ Εὐαγγελικοῦ κηρύγματος καὶ τὴν κράτησιν τῆς χρηστιανικῆς σω-
σικῆς πίστεως ἐπὶ τῆς γῆς. Μετὰ ταῦτα δὲ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1710 μ. Χ. προστέθησαν
καὶ πολλοὶ ἀντιπαπισταὶ, ἵνα πολεμήσωσι καὶ ἀνακόψωσι τὴν πορείαν τῆς Δυτικῆς ἐκκλησίας,
καὶ μετ' αὐτοὺς προσήλθον καὶ οἱ μισόχριστοι θεῖται ψευδοφιλόσοφοι καὶ φιλόσοφοι τῆς Δύ-
σεως διὰ τῆς ἰδρύσεως ἐν Ἀγγλίᾳ τῆς Μεγάλῃς Στοῆς καὶ ἐν Γαλλίᾳ τῆς Μεγάλῃς Ἀνα-
τελής. Ἐκεῖθεν ἀκολούθως ἐξήπλωσε τὸς πανοικλειοῦς πλοκάμμους αὐτῆς εἰς Ἀμερι-
κὴν, καὶ καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην καὶ τὰς ἄλλας Ἠπείρους, ἐργαζομένη διὰ δολίων καὶ
ἀθεμίτων μέσων ἐν τῷ ἐρέβει καὶ τῷ σκότει πρὸς κατάλυσιν πάσης θρησκείας καὶ ἐπικράτη-
σιν αὐτῆς ἐπὶ πάσης τῆς γῆς.

2) Ὁ Ἐλευθεροτεκτονισμὸς ἢ Μασσονισμὸς ὑποκλέψας ἐκ τοῦ θεοσδότου Ἐρωῦ Εὐ-
αγγελίου τὰς ἀρχὰς τοῦ ὑπερκοσμίου καὶ οὐρανοπέπτου Χριστιανισμοῦ, οἷον τὴν ἀδελφό-
τητα τῶν λαῶν, τὴν ἰσότητα καὶ παγκόσμιον ἰλευθερίαν, ὁμολογεῖ καὶ ὁμνυεὶ πίστιν εἰς
ψευδῆ καὶ ἀνυπόστατον θεόν, εἰς θεὸν μονοπρόσωπον, ἄλογον ἀπνεύματον, νεκρὸν καὶ ἀνύ-
παρκτον εἰς τὸν λεγόμενον Μέγαν Ἀρχιτέκτονα τοῦ Σύμπαντος! Ἀλλ' εἰάν αἱ ἀρχαὶ τοῦ
Μασσονισμοῦ κατ' ἀλήθειαν ἔχουσιν ὡς σκοπὸν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἠθικῶν ἀρχῶν τῆς ἀδελ-
φότητος, ἰσότητος καὶ Ἐλευθερίας εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἰσχυρίζονται
οἱ Ἐλευθεροτέκτονες, ἢ Ἐλευθεροκτίσται (Μασσόνοι), τότε δὲν εἶναι δυνατὸν ὁ Μασσονι-
σμὸς νὰ στρατολογῇ τοὺς ὀπαδαῖός του ἐξ' ἀνθρώπων ἀ') ἀνεξαρτήτως θρησκευτικῶν αἰσθη-
μάτων καὶ πεποιθήσεων, ἤτοι ἀθρήσκων, ἀπιστῶν, ἀσεβῶν καὶ δυσσεβῶν β) ἐξ ἀνθρώπων
διαφόρου θρησκευτικῆς πίστεως. Διότι αἱ ἠθικαὶ ἀρχαὶ πραγματοποιοῦνται μόνον εἰς τοὺς
πιστεύοντας εἰς τὴν θεότητα τοῦ ὑπεργῆϊνου Χριστιανισμοῦ καὶ ἐπομένους τοῖς δόγμασιν Αὐ-
τοῦ, καὶ εὐχὴ εἰς τοὺς μὴ πιστεύοντας εἰς τὴν θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος Ἰη-
σοῦ Χριστοῦ, πιστεύοντας δὲ εἰς ἕτερα θρησκείματα, ὧν ἕκαστον ἔχει ἰδίαν ἠθικὴν, ἴδια
δόγματα πίστεως, καὶ τὸ ἀγαθὸν συσταίνει οὐχὶ ὡς εἶναι, ἀλλ' ὡς τοῦτο φαντάζεται! Ὁ
Τούρκος λ. χ. πιστεύει ὅτι ἡ κυριαρχία ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀνήκει εἰς αὐτὸν, καὶ διὸ ἔχει ἀ-
ποστολὴν νὰ καθυποτάσῃ, νὰ τυραννῇ, νὰ καταδυναστεύῃ τοὺς ἄλλους, νὰ ἔχῃ πάντα
τοὺς μὴ Μωαμεθανούς εἰς αὐτὸν ὑποτελεῖς! Πιστεύει, διὸ εἶναι ἐχθρὸς του πᾶς μὴ Μω-
αμεθανός! Ἀλλὰ καὶ ὁ Εἰδωλολάτρης, ὁ Πολύθεος, ὁ Φετιχισμὸς, ὁ Ἰουδαῖος ἔχουσι πα-

ρημοίς δοξασίας περί ἠθικῆς καὶ ἕκαστος τούτων ἐνεργεῖ καὶ πράττει κατὰ τὰς θρησκευτικὰς τοῦ δοξασίας. Μόνον ὁ Χριστιανὸς φρονεῖ, ὅτι πάντες οἱ θεόπλαστοι ἄνθρωποι εἶναι ποιήματα τοῦ πρωτάρχου, παντουργοῦ καὶ παντάρχου ἐν Τριάδι Θεοῦ, καὶ ἔτι κατὰ νόησιν, εἴσθησιν καὶ καρδίαν ζῶσι μακρὰν τοῦ θεοῦ τῆς Ἀληθείας, τῆς Ἀγάπης τῆς Ἀρετῆς, ὡς ἀγνωσθέντες τὸν Ἀληθινὸν Θεὸν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ Ὁνάπείσταιλεν εἰς τὸν κόσμον Σωτῆρα, Λυτρωτὴν καὶ Ἐλευθερωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν ὄμοιον του κινεῖται καὶ ἐνεργεῖ ὅπως ἀπαλλάξῃ τοῦ ἐρέθους καὶ τῆς ἐπισυμμεραῆς σκοτεινότητος καὶ τῆς ψυχολογεῖας πλάνης διὰ τοῦ ἀνεσπέρου καὶ ἀθύτου φωτός τοῦ Ἀρχιφώτου καὶ Φωτοουργοῦ Χριστοῦ καὶ ὁδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας εὐεργετῶν καὶ περιποιούμενος καὶ διαφοροτρόπως ἐνδεικνύμενος τὴν τελειὰν ἀγάπην του, ὅπως ἀδελφοποιήσῃ αὐτόν, ἀναδεικνύων Χριστιανὸν ἐλεύθερον καὶ ἴσον ἀπεναντι τοῦ θεοῦ Νόμου! Μόνον ὁ γνήσιος καὶ ἀληθὴς Χριστιανὸς εἶναι φίλος καὶ ὁπαδὸς τῆς ἐδελφότητος καὶ ἐσέτητος καὶ ἐλευθερίας, καὶ μόνος αὐτὸς οἰκοδομεῖ τὸν Χριστιανικὸν Ναὸν ἐξ ἀνθρώπων πίστεως, ἀληθείας καὶ ἀρετῆς γνησίως ἀγαπῶν καὶ μέχρι θυσίας τῆς ζωῆς του. Ὁ Χριστιανὸς ὁ πραγματικὸς καὶ ἀληθὴς, φίλοι καὶ σπουδαῖοι ἀναγκάζονται, εἰς ἔν ἀποβλέπει ἐπὶ τῆς γῆς, νὰ καθυποτάξῃ τοὺς πάντας εἰς τὴν σωτηρίαν καθυπόταξιν τοῦ θεοανθρώπου Χριστοῦ, τὴν μακαρίαν καὶ εὐδαίμονα πάντων εἰς τὴν πίστην καὶ εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ! Ὁ πόθος τοῦ ἀληθοῦς καὶ γνησίου ὀρθοδόξου Χριστιανοῦ εἶναι ἡ ὑποταγὴ πάντων τῶν λαῶν καὶ πασῶν τῶν φυλῶν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὑποταγὴ ὄντως σωτήριος καὶ παρεκτικὴ ἀληθινή καὶ πραγματικὴ εὐδαιμονία! Ἡ ἐντελὴ τῆς ἀγάπης: Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους —: «Ἀγαπᾶτε πάντας ἀνθρώπους» —: «Ὁφελείτε πάντας μηδένα βλάπτοντες».

ἔχει μόνον ἐν τοῖς ἀληθεῖσι ὀρθοδόξοις Χριστιανοῖς τὴν πραγματικότητα, διότι μόνος ὁ γνήσιος καὶ πραγματικὸς Χριστιανὸς ἐπιζητεῖ ἵνα πάντας ἐνώσῃ μετὰ τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Ἀληθοῦς Εἰρηναρχοῦ καὶ Βίρηνσοιοῦ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα καταστήσῃ πάντας ὄντως ἐλευθέρους, ἴσους, ἀδελφούς, εὐδαίμονας, ἰσοθέους, καὶ ἀνυψώσῃ εἰς τὴν ἀληθῆ καὶ πραγματικὴν ἀνύψωσιν τῆς μακαριουργοῦ ἀρετῆς, ποιήσῃ πάντας ἐργάτας τοῦ ἀγαθοῦ καὶ κοινωφελεῖς! Βασιλεῖς, Ἡγεμόνες καὶ Ἀρχοντες, Πρόεδροι Δημοκρατιῶν, Πρωθυπουργοί, Γερουσιασταί, Βουλευταί, Ἀξιωματοῦχοι, μεγάλοι καὶ μικροί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, πλούσιοι καὶ πτωχοί, ὅλοι μόνον διὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ γίνονται ὄντως ἐργάται τοῦ ἀγαθοῦ, κοινωφελεῖς, ἐθνοφελεῖς, εὐεργετικοὶ φιλέλληλοι (ἀλτροῦσταί), ἐργάται τῆς αὐτοθυσίας καὶ αὐταπαρνήσεως καὶ οὐδένα βλάπτουσι! Τὸ παράδειγμα τῆς ἀγάπης ὑπὲρ τῶν ἄλλων, πρῶτος ἔδειξεν ἐπὶ τοῦ Τιμιωτάτου Σταυροῦ, διὰ τῆς θυσίας τῆς Ἐκκενῆς ζωῆς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς! Τὸ παράδειγμα του ἐμιμήθησαν οἱ μακαριώτατοι Χριστομίμητοι Ἀπόστολοι, οἱ παντομνημόνευτοι Μάρτυρες καὶ οἱ ἐρίσπῃται καὶ ἐριχυδεῖς Θεοφόροι Πατέρες καὶ μεγάλοι Πνευματέμφοροι Οἰκουμηνικοὶ Διδασκάλοι τῆς ἀθανάτου, αἰεζῶου καὶ ἀκατακλύτου εἰς τοὺς αἰῶνας Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας!

31) Ἡ ἠθικὴ εἰς ἕκαστον ἀπορρέει ἐκ τῶν θρησκευτικῶν τοῦ πεποιθήσεων ὡς ἔχει,

καὶ δὲν δύνανται ὁ φρονῶν ὀρθῶς, ἢ μὴ, καὶ πιστεύων περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας, εὐτως ἢ ἄλλως νὰ πράττῃ κατ' ὃ φρονεῖ καὶ πιστεύει εἰς αὐτάς, ἐκτὸς ὅταν ἀπιστήσῃ εἰς τὸς θρησκευτικὰς καὶ ἀρχὰς καὶ ἀποδεχθῇ ἄλλας ἀρχὰς. Ἐάν, λοιπόν, ὁ Μωσοϊσμός ἐργάζεται τὸ ἀγαθόν, ὡς αὐτὸ ὑπέδειξε καὶ συνέστησε καὶ ἐργάσθη ὁ Χριστός, οἱ θεοὶ Ἀπόστολοι, οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες καὶ ὁ γνήσιος Ὀρθόδοξος Χριστιανισμός, ἀναγκάσιως πρέπει καὶ νὰ ἀσπάζηται τὰς Δογματικὰς τοῦ Χριστιανισμοῦ Ἀληθείας, νὰ πιστεύῃ εἰς τὸν ἕνα καὶ Τριαδικὸν Ἀληθινὸν Θεὸν τοῦ Εὐαγγελίου καὶ εἰς τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς ὅσα ἐξῆλθον ἐκ τοῦ Μωρομένου καὶ Ἁγίου στόματος Του, νὰ συμπαθῇ εἰς ὅ,τι χριστιανικόν, νὰ καταπολεμῇ τοὺς πολεμίους καὶ ἐλάσσοντας ἐχθρούς τοῦ Χριστιανισμοῦ, νὰ τιλοφορῆται **Χριστιανικὸς Γερμανισμὸς**. **Ἀλλὰ τί λέγω!** Ἐἶνε Ἐλευθερογερμανισμὸς οὐχὶ τοῦ φωτὸς ἀλλὰ τοῦ ἐρέβους, τοῦ σκότους, τοῦ ζόφου τοῦ ἀγρίου, οὐχὶ τῆς πίστεως ἀλλὰ τῆς ἀθεΐας καὶ ἀσεβείας καὶ τῆς στανικῆς καὶ ἐωσφοροπνεύτου ἀντιχριστιανικῆς πλάνης!

(Ἀκολουθεῖ)

Εἰς τὸ Περιορίων τῶν Γεγονότων

ΝΕΦΗ καὶ ἀμυρα, ἀπειλοῦνια κερουνοὺς καὶ καταγίδας, βλέπει δ-
λη ἢ ἀνθρωπότης. Οἰκονομικὴ χρεωκοπία κατέλαβε, καιτερομαξε τοὺς λα-
οὺς καὶ ἀπειλεῖ τὰ θεμέλια πρώην ἰσχυρῶν καὶ πλουσίων κρατῶν. Πείνα
καὶ δυστυχία πρωιοφανῆς ἐνέοκυσεν εἰς ἑκατομμύρια ἀνθρώπων. Ἡ Χρι-
στιανικὴ ἀνθρωπότης σητῆξασα τὰς ἐλπίδας τῆς εἰς τὴν ὕλην καὶ μόνον,
φκοδόμησεν ἐπὶ ἄμμου. Κινδυνεύει τὸν μέγιστον κίνδυνον καθ' ἣν σιγ-
μὴν ὑπάρχει οἶτος, δεσπρία, ζάκαχαρις, ὄρυζα, καφφές, δυνάμεια νὰ ἐπαρ-
κείσῃσι διὰ τὴν συντήρησιν ὄλου τοῦ κόσμου ἐπὶ ἔτη πολλὰ. Ἀνυπολόγι-
ται ποσότητες οἴου, καφφέ καὶ ἄλλων εἰδῶν καλονται ἢ ὀρίπνται εἰς τὴν
θάλασσαν, ἀντὶ δι' αὐτῶν νὰ ἐκλειψῇ ἢ δυστυχία Ἄν ἢ Χριστιανικὴ ἀν-
θρωπότης ἔζη κατὰ Χριστὸν, οὔτε πόλεμοι θὰ ἐγίνοντο, οὔτε πείνα καὶ
δυστυχία θὰ ὑπῆρχε.

ΕΙΘΕ τὸ 1932 νὰ διαλύσῃ τὰ τρομακικὰ καὶ ἀπειληκὰ νέφη τοῦ
λήξαντος 1931. Εἴθε οἱ λαοὶ νὰ καταλήξωσι διὰ τῆς πείρας τῶν σκληρῶν
δοκιμασιῶν, δι ἢ μόνη σωτηρία τῶν ἐυλοκεῖται ὅχι εἰς τὴν συσώφρευσιν
χρυσῶν, ἀλλ' εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην, ἣν διδάσκει ὁ Σωτὴρ τῆς ἀν-
θρωπότητος. Ἡ Γῆ ἔχει καὶ παράγει ἀγαθὰ ἄφθονα, ὑπερρακετὰ, ἀλλ' ὁ-
ταν λειπῇ ἢ ἀγάπη μετὰ τῶν λαῶν αὐτῆς, τὰ ἀγαθὰ δὲν χρησιμοποιοῦν-
ται, καὶ ἡ δυστυχία καλύπτει διὰ τῶν ἀπαισιῶν πτερόγων τῆς αὐτῆς. Εἴ-
θε τὸ 1932 νὰ θρημάγῃ τοὺς χροικιανικοὺς ληοὺς ἢ ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ,
ἵνα πηγάζῃ ἐξ αὐτῆς ἡ εὐτυχία καὶ ἡ γαλήνη αὐτῶν.

ΚΑΤΗΡΓΙΣΘΗ νομοσχέδιον δι' ὃ ἀί ἐπισκοπαί τῆς Κοήτης περιορίζονται εἰς ἑξαράρας ἐπὶ 350 χιλ. κατοίκων ὅς ἐχει ἡ Κοήτη. Ἐν τούτοις, ὅπως εἰς Γενικὸς Διοικητῆς, οὕτω καὶ εἰς ἐπίσκοπος θὰ ἠδύνατο νὰ διοικήσῃ τὴν Κοήτην ἐκκλησιαστικῶς.

ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ ὁ Ἀπρίλιος διὺς ὠρίσθη πρὸς ἔναρξιν τῆς μισθοδοσίας τοῦ θουνοχοῦς ἐνοριακοῦ Κλήρου. Θὰ πάρῃ ἴσα ὅσα καὶ κατὰ τοὺς παρελθόντους Ἀπριλίους καὶ δικαίως ἀπὸ ἴσων ἀῦτι ἐπίστευσαν διὰ τὰ μισθὰ δοτηθῆ μετὰ τοὺς πόρους τοῦ ὠρίσθησαν διὰ νὰ πληρῶν τὸ ταμιεῖον ἀπὸ τὸ ὅποῖον θὰ ἐπληρῶνται.

ΕΤΕΘΗΣΑΝ εἰς κυκλοφορίαν κατὰ τὸ 1930 ἀνά τὴν οἰκουμένην 28,199,567 ἀντίτυπα τῶν Γ. Γραφῶν. Πλήν τῆς Βρετανικῆς καὶ Ἀμερικανικῆς Βιβλικῆς εἰσαγωγῆς, ὑπάρχουσι καὶ διάφοροι ἄλλαι μικρότεροι ὡς ἡ Σκωτικῆ, ἣτις ἐκυκλοφόρησε 5,363,810 ἀντίτυπα, ἡ Γερμανικῆ 615,292, ἡ Δανικῆ 81 768, ἡ Ὀλλανδικῆ 151,407, ἡ Νορβηγικῆ 63. 771 ἡ Σουηδικῆ 76 239, καὶ ἡ Ἑλληνικῆ, ἣ ἐν Ἀθήναις εἰσαγωγὰ «Ζωῆ» ἣτις ἐκυκλοφόρησεν ἰδίαν ἔκδοσιν τῆς Κ. Διαθήκης (πρωτοτύπου)

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Πρωτοπρεσβυτέρου «Περὶ μιαν Διαιτηρικὴν ἔκδοσιν ἡ Ἀνατολικῆς παραδοξολογιῶν καὶ ἀνακριβειῶν».

«Αἱ κατὰ τὴν ἑλλην. ἐπανάστασιν προσπάθειαι πρὸς σύστασιν διαρκούς Ἱερᾶς Συνόδου».

«Ὁ Ἁγιασμός τῶν Θεοφανείων».

Ὁ λίαν εὐπαίδευτος καὶ ἀκαταπόνητος συγγραφεὺς διὰ τῶν ἀξιολόγων ὡς ἄνω καὶ ἄλλων πνευματικῶν του τιμᾶ ἀληθῶς τὸν Ὁρθόδοξον ἐνοριακὸν Κλήρον. Συνιστῶμεν θερμῶς τὰς ὡς ἄνω μελέτας εἰς τοὺς εἰδησιμωτάτους Κρήτης. Ἡ τελευταία ἐδόθη καὶ παρ' ἡμῶν καὶ στέλλεται ἰφ' αἰτιῶν ἀντι δραχ. 6, 50

ΝΕΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Ἡ «**ΝΕΑ ΖΩΗ**» μὴ φειδόμενη κόπων καὶ θυσιῶν θέλει καιρολογεῖ ἀπὸ τοῦ ἰεροσχετοῦ φύλλον ἐν μεταφράσει ἐκ τῆς γερμανικῆς καὶ ἀγγλικῆς ἀξιολογώματα καὶ ὠφελιμώτατα ἔργα, τὰ ὅποια θὰ συγκινήσῃ, καὶ θὰ ὠφελήσῃσι μεγάλως τοὺς ἀναγνώστας αὐτῆς.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλον θὰ ἀρχίσῃ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἔργου τοῦ Obwegger «Αἱ ἰερευσιαὶ αἱμέραι τοῦ Σωτήρος» ἣτις ἐξ ὡραίων κηρύγματα εἰς τὴν Τροσαρακοστήν καὶ τὴν Μ. Παρασκευήν, πλήρη δυνάμει καὶ θαύμασις ἐκκυστικότητος.